

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[red. af Hans Vilhelm Riber]
Titel Title:	<u>Poesier.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Johan Frederik Schultz, 1785-1790
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

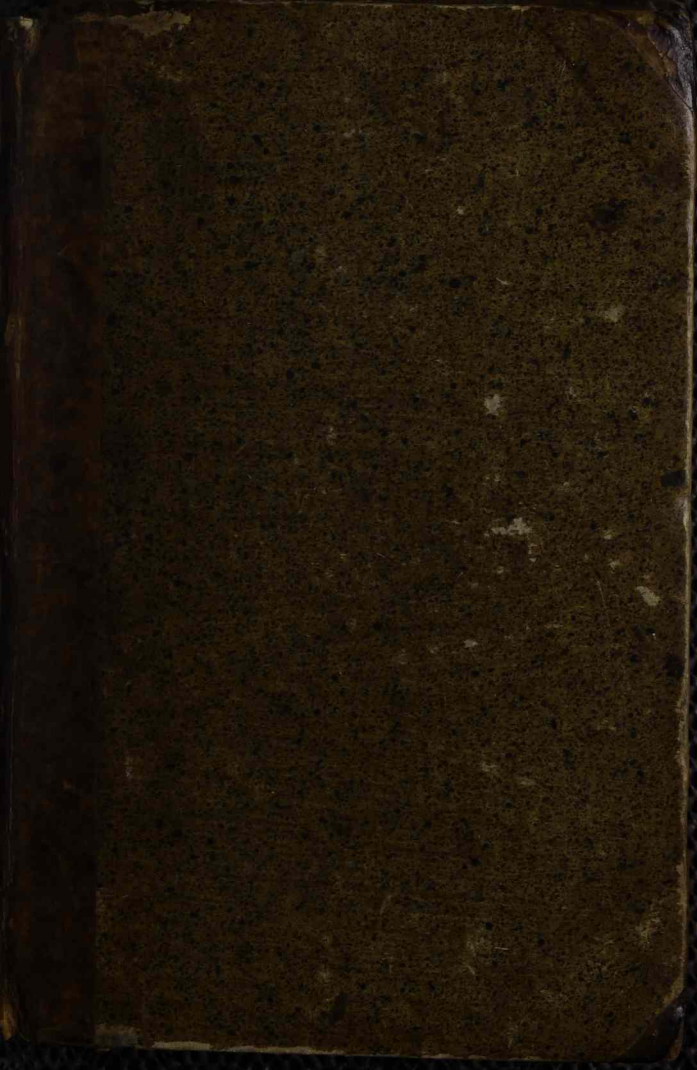
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53.-110.

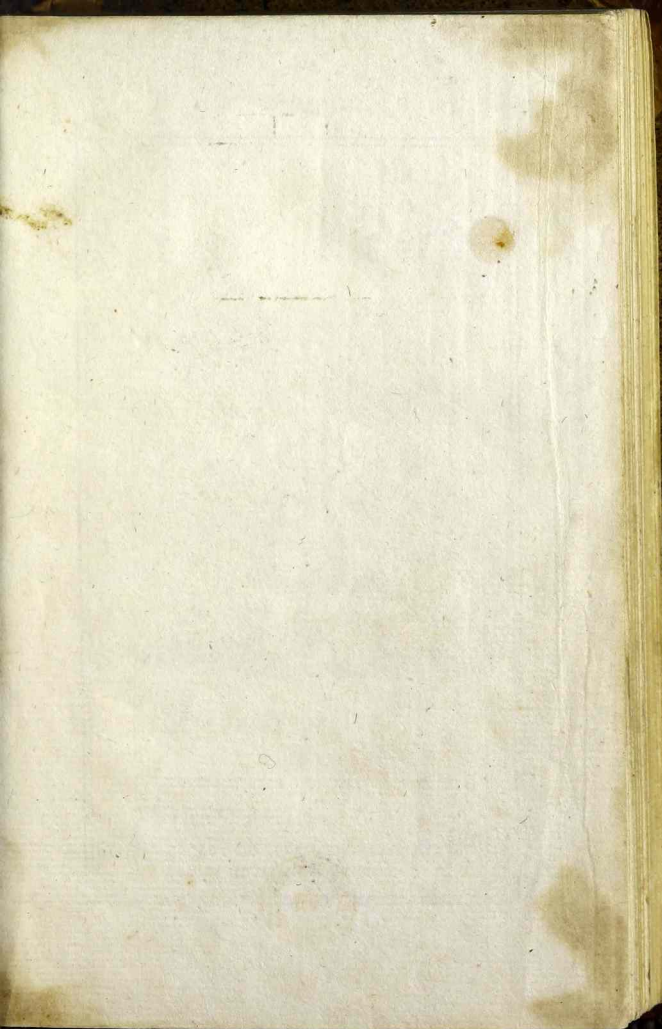
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

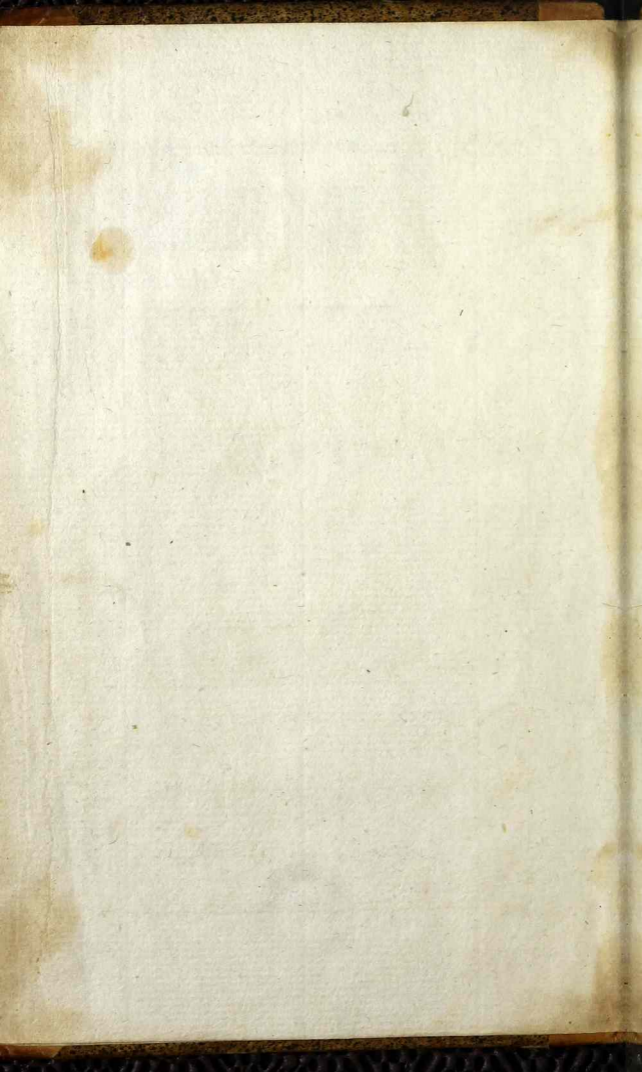

1 1 53 0 8 00671 X

+Rex

P o e s i e r .

Fjerde Samling.

Kjøbenhavn, 1790.

Forlagt af Johan Frederik Schultz,
Hof- og Universitetsbogtrykker.

1790

Printed by G. G. & Co.

Printed by G. G. & Co.
Printed by G. G. & Co.

I n d h o l d

af

første og anden Samling.

A.....

Den lykkelige Tyde

1. Saml. Side 106

Baggesen (J.).

Da jeg var lille	/	/	/	1
J en Vens Stam bog, som reise til Tjen	/	/	/	22
Til Climene	/	/	/	24
J Anledning af den unge H. H. Reuz mans Død	/	/	/	33
Det fortviede Mord	/	/	/	60
Til Selinde	/	/	/	69
Drikkefang: Det gaar saa herligt overalt re.	/	/	/	72
Dprindelse til Menneskenes forskiellige Til/ boieligheder, efter Voltaire	/	/	/	76
Efter Horaz	/	/	/	115
Til Zeline	/	/	2. Saml. /	5
Da Zeline seilede	/	/	/	31
Lucas til Lycilis	/	/	/	49
J en Vens Stam bog	/	/	/	62
J en Venindes Stam bog	/	/	/	65
Til Zeline. efter Catull	/	/	/	82
Til R. i et Exemplar af mine komiske Fortællinger	/	/	/	99
Til Mad. i en Bog af Wieland	/	/	/	100
Til Zeline	/	/	/	137

Dun.

Vinkestod (S. C.).

Caffebordet i Olympen : 2. Saml. Side 40
Til Døden : : 68

Sage (G.).

Til .. : : 71

Gudsfelt.

Dde til Venkfab 1. Saml. : 99

S. Br.

Selskabsfang i Norge : : 88

Kruze (M. P.)

Prolog, holden i Anledning af et dramatisk

Selskabs Stiftelse : 2 Saml. : 33

Selskabsfang: Venkfab, Kierlighed og Wiin : : 59

Epilog, holden i et privat dramatisk Selskab : : 132

L.

Til Ungdommen : : 92

N.

Til S. paa hans Fødselsdag den 4. Dec
tober 1782 : : 49

Olsen (G. S.)

Kulimar og Ukmabed : 1. Saml. : 29

Da jeg laae paa et Fjeld i Algier, og saae
ud over Seen : : 37

Sang til min Ven J. Prodersen : : 43

Diab : : 46

Til Fædrenelandet : : 54

Den Algierste Søerøver : : 91

Olsen (P. B.)

Med en Rose til E. : : 36

Migdoms Foragt : : 70

Gravskrift : : 83

Pram (C.)

Til en Boudelone, efter Horat. 3. B.			
23. Ode til Phidile	;	2. Saml. Side	1
Efter Horat. 3. B. 30. Ode	;	;	37
Overdaadigheds-Forordningen i tvende Klassebreve, efter Nasos Maade	;	;	103
Den forvildede Gratie	;	;	127

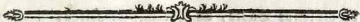
Rahbek (K. L.)

Drikkesang: Hvid jeg var riig	;	1. Saml. ;	26
Epigram	;	;	53
Dranke-Romanze: Det hændte sig engang	;	;	85
Til dem, der med Montgolfier søge nye Verdenes	;	;	98
Drikkesang: Skal den hedde viis	;	;	104
De uskyldige Spørgsmaal	;	;	110
Nytaars-Puske til Madam Rosing	;	;	112
Til min Ven Schubart paa hans Fødselsdag	;	;	123
Soemandssang om H. Gerner	;	;	125
Selskabsfang paa Stiftelsesdagen	;	2. Saml. ;	20
Sang til Søstrene	;	;	23
Drikkesang: Poeter roeste mangan Gang	;	;	51
Der var en Lov i Grækens land	;	;	55
Der var engang en tapper Mand	;	;	57
I en Vens Stam bog	;	;	65
Drikkesang: Brødre! lader Sangen stige	;	;	84
Epigram til Daggesen	;	;	98
Sang, efter Bürger: O hvem der har en Vennevio	;	;	143
Lina, efter Sprickman	;	;	146

Riber (S. W.)

Verustorffs Minde	;	1. Saml. ;	66
-------------------	---	------------	----

Sang i Anledning af H. R. H. Kronprindsens Confirmation	2. Saml.	Eide	95
En naadig Frokens Foraarsang, af det Tydske	§	§	§ 117
Bed en Vens Bryllup	§	§	§ 28
Clubsang: Som Mænd og Brodre	§	§	§ 86
Til Lucil, efter det Svenske	§	§	§ 101
Claus Mar og hans Ven	§	§	§ 102
Sang af Claudius: Brodre op! drifter Wiin	§	§	§ 149
Phidile, af samme	§	§	§ 152
Phidile, efter Brudevielsen, af samme	§	§	§ 135
Storm (E.)			
Clubsang om N. Lembak	§	1. Saml.	§ 4
§ om Starfodder	§	§	§ 57
Veerporten, en Fortælling	§	2. Saml.	§ 73
Thaarup (Th.)			
Til Mad. Rosing, som Melpomene, ved Roses Urne		1. Saml.	§ 113
Sang for de Fattige: Han, som kan eene Glæder skienke	§	2. Saml.	§ 26
Selskabsang: Mild som Aftenstiernen smile	§	§	§ 140
Uærvnte.			
Claus og Ole, en Fortælling	§	1. Saml.	§ 10
Paa min Faders Fødselsdag	§	§	§ 80
Efter det Tydske: Søg aldrig paa en Mar at lære	§	§	§ 122
Paa en Faders Fødselsdag		2. Saml.	§ 8
Carl og Elina, en Romanze		§	§ 11
Selskabsang ved en Vens Bortreise	§	§	§ 88
Under en Venindes Sithouette	§	§	§ 97

Moschus's Klagesang

ved Bions Død.

Sukker, klagende Skove, og sukker, Doriske Bølger!
Græder, I Strømme, begræder med mig den elskværdige Bion!
Jamrer med mig, I Planter, og sørger med mig, I Lunde!
Visner Blomster, henvisner paa eders sorgende Stille!
Roser, rødmer af Smerte, og Anemonerne rødme!
Klager med jamrende Blad Hyacinther for Sangenes Fyrste!

Æ begynder at klage, begynder, Siceliske Muser,
Rattergale, som klage paa hine løvfulde Dviste,

Eiger de rislende Bække, og Arcthusiske Kilde,
 Horden Bion er død, og siger: med Bion uddøde
 Sangen! Forkynder: med Bion uddøde de Doriske Viser!

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Samrer, Strymoniske Svaner, paa Bølgen, med Klagende
 Stemme,
 Synger med Klagende Stemme, I Svaner, sørgende Sange,
 Lige de Sange, der gienlød paa Strymons Kofsulde Bredde,
 Svaner, forkynder Deagriske Møer, og Dionias Nympher,
 Død er elskværdige Bion, død er vor Dorias Orpheus!

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Af, han synger ei mere, Bion, Hiordenes Yndling,
 Synger og hviler ei mere i Tegens eenlige Skygge,
 D nu synger han Dedens Sange for Skyggernes Ronge,
 Strømme er Biergene, Dvæget ombanker bedrøvet i Engen,
 Glemmer bedrøvet at græsse, og elske, og sørger for Bion!

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Bion, din hastige Død begræder selve Apollo,
 Alle Satyrer og alle Priaper i Sørgedragt Klædte,

Længes efter din Sang. Pan sukker, og Ekobenes Nympher
 Græde alle for dig, og Taarerne blive til Kilder;
 Echo sørger paa Klippen, at hun nu forstummer, og ikke
 Meer skal gientage din Stemme; Træerne afkasted' alle
 Frugterne, den Gang du døde, og Blomsterne visnede alle;
 Gaarene giver ei Mælk, Bistaderne skænke ei Honning!

D begynder at klage, begynder Siceliske Muser!

Aldrig sørged' Delphinen saadan paa Havenes Kyster,
 Aldrig sang Philomele saadan paa Klippernes Toppe,
 Aldrig klynkede Svalen saadan paa Snehoie Bierge,
 Aldrig jamrede Ceyr saadan for sin Halcyone.

D begynder at klage, begynder Siceliske Muser!

Aldrig klagede Waagen saadan paa blaaflige Bolger,
 Aldrig sukede Memnon's Fugle i østlige Dale
 Saadan for Dagmoders Søn, om hvis Gravhøi de klagende
 soave,
 Som de alle begræde vor pludselig bortrevne Dion.

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Alle Nattergale og Svaler, han lærte at synge,
 Og hvis Glæde han var, nu sidde i Trærnes Toppe,
 Klunke der mod hinanden; Skovfuglene Klagen gientage,
 Og med sorgdæmpet Kurren Duerne Klage for Dion.

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 D du vor Kængsel, vort Savn; hvo tager nu din Skålmeie,
 Og hvis Læber fordriste sig nu at røre din Floite,
 Som endnu dufter af Dine Læber, og af din Ande?
 Mellem tusende Sto litted' Echo paa dine Sange.
 Pan vil jeg bringe din Floite; dog vover han neppe at nærme
 Sine Læber til den, for ikke at blive den anden.

D begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Galathea begræder din Sang. Hun glædedes for dum,
 Da hun sad ved din Side paa brusende Ocean's Bredde.
 Ikke sang du som Cyclopen; for ham Galathea bortflygted',
 Men fra Volgerne smilede' hun mildelig til dig, o Dion!
 Nu hun mindes ei Volgen meer, men eenlig hun sidder
 Paa den sandige Strandbred, og vogter der dine Hiorde.

Ne begynnder at klage, begynnder Siceliske Muser!

Alle Musernes Gaver bortdøse med dig, o Hyrde!

Pigernes yndige Kysse, Unglingers kiærlige Favntag!

Kiærligheds-Guderne jamre og græde rundt om din Gravhøi.

Kiærlere er du Cytheres Gudinde, end selv det sidste

Kys, som hun sørgende forðum skienkte den døde Adonis.

Meles! sødtlydende Strøm! din Kummer fornyes nu atter;

Atter du sørger. Først blev dig din Homerus berøvet,

Han, hvis Stemme var liig Calliopes; da har du jamret

Over din herlige Søn med sorgfulde klagende Bolger;

Da opfoldte du Havet med dine Klager; nu sørger

Du igien for en Søn, og smelter i bitterste Jammer.

Begge var Kildernes Elskte. Hiin drak af Pegasiske Kilde,

Denne drak af Arthuiske Væld. Om Helena,

Tyndari deilige Datter, sang hiin, og om Atri Sønner,

Dg om Thetidis vældige Søn, Peleiden Achilles.

Ikke om Krig og ikke om Taarer sang Dion; hans Sange

Lede om Pan og om Hyrder; selv var han en Hyrde, og vogted'

Syngende Hiorden, og gjorde sig Fløiter, og malkede Dvæget;

Lærte Pigerne kieselent at kysse, opelskede Enpris

Søn i sit kiærlige Skød, og var Moderens kiæreste Yndling.

O begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Dig begræde de hæderkronede Stæder, o Bion!
 Afkra mere for dig end selv for Hesiodus Klager;
 Efter Pindarus længes ei saa Boeotiens Lunde;
 Klippefuldt Lesbos ei saa sin tabte Alcæus bejamrer;
 Ceos Strandbred begræder ikke sin Digter, som Bion;
 Meer end Archilochus er du de Variers Savn; Mithlene
 Snyger selv dine Sange, o Bion! i Stedet for Sapphos.
 Alle, hvem Muserne skænkte yndigtønde Stemmer
 Til de bukoliske Sange, begræde den Afdødes Skiæbne.
 Dig begræder Sicelidas, Samos Hæder; i Kreta
 Lycidas svømmer i Graad, han, hvis Nie for straalede Glæde;
 Dig begræder ved Allis Bredder den Roer Philetas;
 Du græder og, Theokrit! Camenens Siceliske Yndling,
 Grædende synger og jeg Ausonias Sorg, ei ukyndig
 I bukoliske Sange, som selv du lærte din Lærling,
 Og indviiede ham til Musernes hellige Arving;
 Andre efterlod du din Rigdom, mig din Camene.

O begynder at Klage, begynder Siceliske Muser!
 Naar de duftende Lilier i vore Haver henvisne,

Dg det grønnende Bedbendes Ranker, og blomstrende Roser,
 Spire de atter tilkommende Aar, og oplives atter;
 Men vi store, og vise, og mægtige Mennesker, naar vi
 Engang ere hensovne, da slumre vi livløs i Graven,
 Sove den lange, den evige Søvn, hvoraf man ei vaagner.

D begynder at klage, begynder Siceliske Muser!
 Dræbende Gift berørte din Læbe; du drak den, o Bion!
 Den berørte din Læbe, og blev ei forvandlet til Honning!
 Af hvo var det Umenneke, som var i Stand til at blande
 Giftfulde Bæger til dig, og myrde grum dine Sange?

D begynder at klage, begynder Siceliske Muser!
 Men alle Straffen har naaet; min Smertes bitterste Taarer
 Faldt ved dit Forliis. D! kunde jeg, som Odysseus,
 Herkules, eller som Orpheus nedstige blandt Tartarus Rædster,
 Vilde jeg ile til Plutos Pallads, for der at erfare,
 Om du var kaaret til Sanger hos ham, jeg hørte dig synge!
 Syng da Siceliske Sange, Hyrdesang sødt for Gudinden.
 Fordum leged' hun selv i Siciliens Urtiske Enge,
 Sang selv Doriske Sange; din Sang bliver ei ubelønnet.

Som hun forðum gav Orpheus sin elskte Hustru tilbage,
 Hun og vil skænke Biergene deres savnede Bion.
 Sang jeg som du, steg jeg ned, for selv dig at bringe tilbage *).

R a h b e e .

*) Det er en bekendt Sag, at jeg ikke har de bedste Tanker om Danske Hexametre, og med dobbelt Grund mistroer jeg sikkerlig mine. Denne Oversættelse var derfor ikke bestemt for Publicum, men skulde blot i mine Forelæsninger give et Slags Begreb om Originalens Aand, hvorfor jeg ansaae det for Pligt at holde mig saa nær mueligt til dens Versart. Kyndige Dommere have troet, at Originalen havde Skønheder, som i ingen Oversættelse kunde ganske tabes, og bestemte mig til at lade den trykke. At jeg i øvrigt er Stolbergs Oversættelse meget skyldig, tilstaaer jeg arlig.

Selskabsfange

paa

Kongens Fødselsdag 1789.

I.

Da Jubel-Id i Kongestad
 Til Priis for Fredrik brændte,
 En arm Skoemager hieteglad
 Sin ringe Praas antændte,
 Og drak ved den sin lille Pøl
 Paa Fredriks og paa Danmarks Vel;
 Hvad om vi den Skoemager
 Os til Exempel tager?

De Store hædre vil med Pragt
 Monarchens Fødselsdage;
 I Herrefærd og Galladragt
 De op til Høve tage;
 Men vi, som ere bitte smaae,
 Vi kan ei, vil ei giøre saa;
 Vi den med Glæde hædre,
 Og det er meget bedre.

Thi elskes vil vor Christian,
 Vor Glæde er hans Ære,
 Og gode Fredrik vil søm han,
 Det kan hans Jdræt lære.
 Med nordisk Ærlighed vi vil
 Hinanden glæde drikke til:
 Sid begge længe være
 Vort Nordens Fryd og Ære!

K a h b e t.

II.

Som naar Alfader fra sin Himmel
 Beskuer sine Verdener,
 Og nyder froe den Glæders Brimmel,
 Hviß Udspring hans Algodhed er;
 Saa glad kan Christians Siæl fremdrage
 Sig det hensvundne Aar igien;
 Thi ingen, ingen blandt dets Dage
 Svandt ubrugt, uvelsignet hen.

Thi overalt han skuer Glæde
 Huld at fremblomstre i hans Fied;
 Den brast, den brast vor Landmands Riede,
 Som bandt ham til Elendighed;
 Ei meer skal kække Nordmand grue
 For Hungerødød fra Puger's Haand;
 Hvit bluffer af erkjendtlig Lue
 Den troe Bornholmers kække Vand.

Og hvor i Dannerkongens Riger,
 Hvor Kiuler sig det glemte Sted,
 Hvorfra i Dag ei Lovsang stiger,
 Og Tak for blid Lyksalighed?
 Hans Blik, som Solens Straaler, bryde
 Ind til den meest forborgne Braae,
 Og smile til den, for at fryde,
 Og skabe Liv og Lyk derpaa.

Dit Ord Dødsning, Frihed, Lykke,
 Af dine Faderhænder fik,
 Og din Belgierning at betrygge,
 Du stænkte os vor Frederik.
 Med søvsold Fader; Fryd du under
 Hans Værd, hans Yndest, og hans Roes;
 O Konge! det er dine Dunder,
 Din Hand, hvormed han vinder os.

Du i vor Yndest sat din Ere,
 Og vandt den ved Velgierninger;
 Stor maae din Fryd, som Himlens, være,
 Naar du dit Dagværk overseer.
 Den Fyrstes Navn skal aldrig glemmes,
 Hvis Monument er Folkets Held.
 Sid alle Christians Anslag fremmes,
 Saa fremmes Tvillingrigets Vel!

K a h b e t .

III.

Med Friheds Aand vi samles her
 Til mandig Fryd ;
 Thi vi kan føle Folke ; Værd
 Og Konge ; Dyd.
 Vi oine Fødelandets Held
 I Seeler hen ,
 Og signe nu med henrykt Staf
 Vort Nordens Ven.
 Vor elskede Christian leve !

Naar taler Brodres vise Folk
 Og høres ei ?
 Her ledes trygt det glade Folk
 Paa Sandheds Vei.
 Og faldt ei Trældoms tunge Baand
 Af Bondens Søn ?
 Hans raske Flid , hans sorgfrie Aand
 Er Christians Ven.
 Vor elskede Christian leve !

Nu, Brodre! hellig sværge vi
 Paa Glædens Dag,
 Som Mand at staae vor Konge bi
 I fælles Sag;
 Med Mod og Kraft at virke Gavn
 I Statens Kald;
 Og Folkevænnens store Navn
 Vi dese skal.
 Vor elskede Christian leve!

R i b e r .

M o r g e n e n .

Solen smelter Mulmets Skygger,
 Glæden vaagner, Sorgen leer;
 Fuglen, som paa Dvisten bygger,
 Glad sit Liv fornyet seer.
 Havets Speil sin vaade Slette
 Zirer ud med Solens Guld,
 Floras Nymphes, aldrig trætte,
 Krandsse Dalens fede Muld.

Mildt paa Zephirs Vinger søøver
 Rosenduft fra Vestens Kant;
 Glædens Harmonier hæver,
 Muntre Hjerters sikke Pant.
 Lærken høit i Luften synger,
 Skilt i Purpurstrømmens Glands;
 Meieren bag guldne Dyrnger
 Smiler, troer dens Lovsang hans.

Sønnen flygtende indgyder
 Morgenrødens Munterhed;
 Af dens runde Hænder finder
 Hvile, Styrke, Loosfang ned.
 I de frit fremsprungne Hæfter
 Rosenknoppen aabner sig,
 Og i Duggens lette Dækker
 Vandbar Umbra styrker mig.

Hist i fjerne Skovkant Hinder
 Vandre trygge, Hiertsende,
 Og i Engen Dvæget finder
 Overflodig Mættelse.
 Døkken starrt en Rose river,
 Snart et Græsstranz fra sin Bred;
 Sølsbeklædte Fiske driver
 Legende med Strømmen ned.

Evige! min matte Læbe
 Kun fortolker svagt min Fryd:
 Følelser forgieves stræbe
 At udfinde sig en Lyd.
 Stille Taarer bedre male
 Hjertets Fryd end Harpens Klang.
 Sig Naturens tause Tale
 De beskemme Musens Sang.

Skiebne! lad mit Liv henglide
 Zephyr liig, blandt Roserne,
 Ubemærkt ved Gladens Side
 Sig hensnige skiertsende! —
 Byd mig græde — lad mit Hierte
 Spottet sukke — miskiendt naae!
 Lasternes forskyldte Smerte
 Uforstyldt mit Hierte naae!

Men forund mig denne Taare,
Vidne om min tause Fryd;
Lad Naturens Lovsangs Chore
Aldrig vække mig til Dyd!
O Natur! dit Smil oplive,
Styrke mig hver Dag, som nu,
Dg min hele Vandel blive
Stille, reen og skien, som du!

C. D.

V e d
 Cancellieraad og Raadmand
 J e n s H a n s e n s
 D ø d.

Spilte er da vor Graad — spilde vore Bonner!
 Dodens Engel er ubøielig;
 Himlen sendte den; — den hans Dyder lønner,
 Agter ei vor Smertes bange Skrig.
 Ja vi veed, hans Siæl salig Frnd nu nnder,
 Knurre daarlig ei mod Himmelen,
 Men vor Taare, som paa hans Stov nedfnder,
 Af! hvo vil, hvo kan misliende den?
 Spar din kloge Trost, du hois haarde Hierte
 Aldrig smelte ved Bennens Grav;
 Tusind spilde Ord lindre ei vor Smerte,
 Thi vor Ven de ei tilbage gav! —

See hiint grønne Træ breder venlig Skjgge,
 Glad du søger kelig Lys deri,
 I dets lyse Top muntre Fugle bygge,
 Fro du horer deres Melodie;
 Høsten kommer snart — da dens Blade dale,
 Blisne faldede til Jorden ned —
 Mon du, vise Mand, da endnu vil prafe,
 Alt du ofrer ei et Gul derved?
 Lad os, Venner! ei blues for at røbe,
 Alt vi ikkun ere Mennesker;
 Venfæb og Natur byde Taaren løbe,
 Svag mod den Fornuftens Stemme er.
 Grød din Jammer ud, fromme Egtemage!
 Thi den bedste Mand er røbet dig,
 Lettet da din Varm skal en Lindring smage
 Ved den Tanke: Han er lykkelig!
 Hælder gradende, faderløse Trende!
 Eders Hoveder til hendes Bryst,
 Giennem Taarerne, hendes Nie blande,
 Vil hun ned til eder smile Trost.
 Her i vores Varm vi for dig oprette,

Salige! et varigt Mausolee,
 Tiden ei deraf skal dit Navn udsette,
 Eildig Slægt dit Værd deraf skal see.
 Selv naar Tidens Haand vore Taarer tørrer,
 Og vi blive Oldinge som du,
 Verden end din Navn fra vor Læbe horer,
 Lærer at dit Minde staaer endnu.
 Naar paa Himmelen lyse Stjerner blinker,
 Tidt vi vanke til dit Hvilested,
 Vores Afsom vi til vor Side vinke,
 Lære dem, hvo her blev sænket ned,
 Male dem hvert Træk af dit fromme Hierte,
 Komme hvo din ædle Daad ihu,
 Vise dem den Vei dine Dnyder lærte,
 Sil at doe engang begrædt som du.

Lieberg.

I
en Naturforskers
Stambog.

Vær lykkelig, og vær min Ven,
 Kom glad og frisk og snart igjen,
 Bliv stor og hædret i din Kunst
 Ved heldig Tild, ved Musers Gunst!
 Naturen, knibste Nympher liig,
 I dobbelt Glor indsvøbte sig,
 Og aldrig aldrig viste den
 Sit Ansigt for en trosøs Ven;
 Men held dig, at det blev din Lod,
 Ved Helligdommens Alterfod
 At se og henrykkes ved
 Gudindens nøgne Indighed!

Selskabsfang.

De gode Gamle sang saa tide

Om Lethe Flod,

At hvo som deraf smagre lidt,

Han blev hver Sorg og Grille quit,

Dg ofte fik jeg Appetit

Til denne Flod.

Jeg vidste ikke hvor den laae,

Jeg ellers did var gaaet paa

Min Fod.

Jeg pønsed' tit paa denne Taar

Ved et Glas Wiin,

Men efterhaands, som Vinen randt,

Hver Smerte og hver Grille soandt,

I Druens ædle Saft jeg fandt

Min Medicin;

Dg nu jeg i den Tanke stod,

At hine Samles Letheslod

Var Wiin.

Men nu jeg grandt indseer og veed,

Den var det ei!

Hist druknede ei blot Fortrød,

Men alle Livets Glæder med,

Dg Venskab selv og Kiærlighed

Gik samme Wei.

Mon nogen uden Tyrker maae

Vel sige Vinen saadant paa?

Ih Nei!

Her spiller den paa gladen Vord,

Al Sorg svandt hen!

Men dobbelt Fryd og Venſkab groer,

Dg ſtog end Evan os ſtil Jord,

Blev dog din Skaal vort ſidſte Ord,

Vor gamle Ven!

Dg ſaldende udſtammed' hver:

Var længe lykkelig, og var

Vor Ven!

Ma h b e t.

Glædens Minde.

Jil, o Ven! fra Stadens skumle Mure;
Bed Naturens Barm du søge Trost
Imod Plagerne, som hisset lure;
Her er idel Fred og salig Lyst.
Skove, Marker, Haver, Søer, Høie,
Soel og Maane, Stierner uden Tal
Vise her dit glædedrukne Pie:
Alt vor Jord er ingen Jammerdal.

Dg er du iblandt de Lykkelige,
Som kan reise til en Vennekreds,
Du derhen med barnlig Længsel hige!
Strax er du med Verden vel tilfreds.
Følg med Venner hvor Naturen vinker,
Dg den deelte Glæde trefold nyd;
Dg naar Aftenstjernen venlig blinker,
Glad du overskue Dagens Fryd!

Og naar nu en Kreds af adle Dølvinder,
 Som Naturens Ekionhed kaløte did,
 Deler eders Frønd, som troe Veninder;
 O! da er dig Skæbnen tifold blid!
 Kun ved værdigt Skiemt og skøldfrie Latter
 Went af dem et Bifalds-Smiil til Ven;
 Vil du yndes af Naturens Datter,
 Sels du vorde da Naturens Sen!

Held mig! jeg har undt Naturens Glæde;
 Thi paa Fredriks; Yndest*) er dens Bøe;
 Her er Dyd og Vidis og Venfkaabs Eæde;
 Her er giæstfrie Lyst og noisom Røe.
 Du, som daver mig med oranten Klage,
 Reis didhen, hvor Glæden favner dig.
 Kommer du da mørk og barsk tilbage;
 Dee dig, Ven! du er ulægelig.

R i b e r.

Til

*) Etatsraad Naskows Gaard imellem Fredensborg og Nisminderød.

Zil

min Ven Rahbek.

(I hans Stam bog.)

Snart viste sagte Vinde dig imøde
 Fra Lydslands grønne blomsterrige Kyst.
 Hver Plet, hvor Glæden Roser om dig strøede,
 Du siner, og gienkiender der med Lyst;
 Og Venner, nu ved Savnet tifold kiære
 Skal ile til dit aabne Favnetag,
 Og Glæden skal sit fulgte Glas ombære,
 Og række det til eders Vennelag;
 Da vil du, thi ieg kiender dig, modtage
 Dens Bæger, og indvie første Skaal
 Zil Minde om hver Ven, som blev tilbage
 Paa Danmarks Strand, og tomme bredfuldt Maal.
 Naar eensom jeg i stille Lund da vanker,
 Fortryllet af Naturens Herlighed,

Og taber mig i høitidsfulde Tanker,
 Og Musen stiger ventlig til mig ned ;
 Da skal hun mig en kærlig Hilsen bringe
 Fra min og hendes Ven , og sige mig,
 At blandt de Venner, som dig hist omringe,
 Din Danske Ven er ikke glemt af dig ;
 Af hendes Læbe jeg da henrykt lærer,
 At værdig syngte Venstabs Følelser,
 Dit Navn hun dybt i Egens Side skærer,
 Og dette Træ til Venstabs helliger.

Men da, naar Winterstormen grum afriber
 Min elskte Lund dens Ungdoms grønne Pryd,
 Naar Høiens Top ei længer Gienlyd giver
 Af Hjordens Vrel og muntre Fugles Fryd,
 O! til da hid i Vennefavn tilbage!
 Da skænke Glæden atter bredfuldt Maal,
 Vi ved hinandens Bryst den da modtage,
 Og drikke dine Tydske Venners Skaal !

Roeskilde, d. 4. Julii 1789.

Liebenberg.

Bed

en ung Piges Død

i October 1788.

Dydens Smil er svøbt i Rummer,

Af! dens Datter er ei meer.

Gravens lange Kolde Slummer

Dækker hendes Skyldfrie Leer.

Wennehulde Søstre græde

Bed den Elsktes Hvilested,

Hun, som var saa manges Glæde,

Sank blandt Dødens Snygger ned.

Græder ei! hun hviler rolig;
 Jorden er raa Sorg saa riig,
 Gravens Mulm er Fredens Bolig,
 Piger! hun er lykkelig.

Snart den eder og skal glemme,
 Dødens Stund er ofte nær;
 Snart I ogsaa der skal glemme
 Sorgens tunge Følelser.

Hist, hvor Venkabs rene Flammer
 Lue giennem Himlene,
 Fængt fra Død og Støvet's Jammer
 Skal I hende atter see.

F.....

Selskabsfang.

Den, som først opfandt den Kunst ret at drikke,
 Kunde fortjene en Lofsang med Ret;
 Thi om tilforn man døde just ikke,
 Levede man dog umaadelig sleg;
 Og, som der skrives,
 Livet ei gives
 Alt det i Torst skal hendrives.

 Først drak man ligefrem Vandet af Floden;
 (Kunsternes Barndom er simpel og spæd.)
 Glas og Vokaler var denaang ei Moden;
 Hver drak af Haanden, og øste dermed,
 Hvis man ei andet
 Havde i Vandet,
 Naatte man nøjes med Vandet.

Noah opfandt dette andet, og planted'
 Ranker ved Væggen, som bare ham Vin;
 Alt blev nu omvendt; det Runde blev Kantet,
 Stuen sig dreied', og Menneskets Sind;
 Sorgfulde Hjerter
 Glemte sin Smerte;
 Daarerne filosofherke.

Bidste de gunstige Reformatores,
 Som vil kalfatre den syndige Jord,
 Saadant et Raad til at omstøbe Mores,
 Spilde de ikke de sulsige Ord.
 Noah bad drikke,
 Bøvede ikke,
 Draß indtil han maatte ligge.

Da man tog neisom til Taffe med Vandet,
 Draf man kun fielden og inderlig lidt,
 Draf kun fordi man ei kiendte til andet,
 Aldrig i Selskab og med Appetit.
 Wiin, som os smagte,
 Manden opvakte,
 Liv i vort Selskab den bragte.

Tørst kom med den ind i Verden, og ingen
 Keent for dens Smitte kan sige sig frei;
 Ogsaa vi føle den, men det er Tingen,
 Ingen saa sulldt den kan slukke som vi.
 Tørst den fortære,
 Som det kan bære,
 Vi drikke Huset til Ere.

2.

K æ m p e v i s e

o e d

Mag. Nyerups Bryllup.

Hr. Nasmus han sidder saa forrigfuld,
 Til Syn sig hans Tanker henvende,
 Didhen drog den Pige, Hr. Nasmus er huld
 Det aldrig forglemmer han hende.
 Saa lover den Svend sin Tomfrue,

Blidt smiler til Jorden den yndige Vaar,
 Som Moder til unefedde Spæde,
 Blant alle dens Døttre han urørt gaær,
 Og andser saa lidet dens Glæde,
 Saa lover den Svend :o.

Stolt hæved' sig Solen, og Himlen blev rød,
 Som Pigen ved Elskerens Komme;
 Hr. Rasmus ei Morgenens Indighed nød
 Ham fordums Glæder var tomme.
 Saa lover ic.

Den Soel den daler saa skien og saa huld,
 Som Brudgommen iler til Senge;
 End mere Hr. Rasmus blev tankesuld,
 Saa dybt sig de Sukke fremtrænge.
 Saa lover ic.

De Blomster de mylste paa Marken frem,
 De var' baade favre og spæde,
 Hr. Rasmus saa tankesuld nedtræder dem,
 De giøre ham slet ingen Glæde.
 Saa lover ic.

De Lærker de syng i Luften klar,
 De Smaafugle quiddre paa Qviste,
 Men forrigsfuld stedse Hr. Rasmus var,
 Og ingenstedes Noe han sig vidste.
 Saa lover ic.

Saa søbelig quæder den Nattegal,
 Ham synger dem Kærligheds Smerte;
 Saa mangt et Sul da ad Fyen sig stial,
 At lette beangstede Hjerter.
 Saa lover ic.

"Med hende, med hende min Glæde drog hest,
 "Hos hende min Uroe kun stilles;
 "Gud give, jeg samles med hende igien!
 "Ret aldrig vi mere skal stilles."
 Saa lover ic.

Da lader han stande ad frugtbare Fjæen,
 De Mile de blev ham saa lange;
 Og var han end floiet affied som et Ljøn,
 For ham det dog seent monne gange.
 Saa lover 10.

Og da han nu skued' sin Elſkte igien,
 Og nød hendes kærlike Glæde,
 Hans brændende Uroe saa snarlig svandt hen,
 Hans Smerte omvendtes til Glæde.
 Saa lover 10.

Nu horer han Larkens frydfulde Sang,
 De Smaafugles Qviddren med Glæde;
 Dog bliver hans Barm saa sær, og saa trang,
 Seer han dem at samle til Rede.
 Saa lover 10.

Han hele Naturen er ny, og er skøn,

Thi alting er Fryd for den Glade;

Hans Jomfrue ham vidste hans varmeste Bøn,

Hun vil ham ret aldrig forlade.

Saa lover ic.

Dg takket være den Jomfrue saa god,

De Tjenste Jomfruers Smykke!

Som raadede hannem hans Angest Bod,

Dg fødtes Hr. Rasmus til Lykke.

Saa lover den Evend sin Jomfrue.

Et a h b e t.

 P e t r a r k .

Jeg ofte henrykt læste dig
 Petrark, og glædte mig
 Ved alt det Vid, den Dnd, den Yndighed,
 Hvis Noes at synge du ei kunde kiedes ved ;
 Men midt i al min Glæde var
 Der stedse dog en Tvivl tilbage ;
 Jeg frygted' at din Sang ei Sandheds Stempel bar,
 Skiant og som Fabel bør din Sang behage.
 Men jeg er Sandheds Ven,
 Og søger altid efter den. —
 Jeg lærte L * * s Dnd og Vid at kiende,
 Og nu begriber jeg , en Laura været har,
 Hvis blotte Smil i Hjertet kunde rænde
 En Lue, varig, som din Elskov var.
 Og hvergang jeg den ædle Pige seer,
 Da foler jeg, Petrark ! din Sang har dobbelt Værd.

5.

Til

 min Yndling.

Saa faber som et Majblomst
 Du for mit Dje staaer,
 Dg vikler dine Blade ud,
 Dg Vert og Ekionhed faer.
 Knap har jeg lært at elske dig,
 Dg frydes ved din Pragt,
 For Ormen ligger ved din Rod
 Dg du est ødelagt.

D Livet er en stakket Dram,
 Dets Glæde er kun kort;
 I det jeg vil omfavne dig,
 Saa rykkes du mig bort,
 Dg den misundelige Grav
 Bedækker alt mit Haab,
 Dg spotter kold og føleløs
 Min Sorgs og Længsels Haab.

Alt Jordist er forføngeligt :

Smil endes tidt med Graad,
 Cypresser mellem Myrther groe;
 At døe er alles Lod.
 Naturen tidlig eller seent
 Vil kræve sit igien;
 Den nøgne Sial kun redder sig,
 Naar Stovet smulrer hen.

I giennem Grabens mørke Nat

Jeg seer et Glimt af Dag,
 Den Dag skal føre dig igien
 Til mine Favnetag.
 I Anders Berden gives kun
 Ukrænk og varig Lyst;
 Her er kun Noie, Suk og Frygt,
 I Himlen Noe og Trost.

S.

 B i s e.

En Skaal for hver, hvis Hierte og hvis Haand
 Paa Venners Bink er altid villig rede,
 Som tager Deel med munter skyldfrie Aand
 I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde.
 Som anseer hver Dag for spildt og ød,
 Som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deler Venners Fryd
 Og deres Sorg med lige aabent Hierte,
 Der fryder sig ved deres Værd og Dyd,
 Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
 Som i Spøg og Alvor lige fast,
 Aldrig svigted', om end Himlen brast.

Sid Venfkab huldt nedfmile til enhver,
 Som i det's Smil fin Ven og Frnd kan finde!
 Det skænke ham de Venner, han er værd,
 Og Livets Himmel i en huld Veninde!

Tag dit Glas, fyld det-til bredfuldt Maal!

Det er Venfkabs, det er vores Skaal!

D a h b e e .

Til
min Ven
F. L. Zuschlag,

Den 14. April 1789.

Ei er det Digteren, som senger her
 Om Hymens Haand, der sammenknytter
 Den Krande, som Amor og Chariterne dig statted'.
 Det er din Ven, din gamle Ven, hvis Hierte
 Med Broderveemod for har deelt din Sorg,
 Som nu med henrykt Siæl din Glæde deler.
 Ja Ven! at Fromhed, Ynde, Vid
 Og Reisomhed, og mandig Siælekraft,
 Og ærlig Gavnelyst, og Vennehuldskaab
 Er meer end begge Indiernes Skatte,
 Gior indbildt Jammerdal til Paradiis
 Og virker varigt Held for sene Slægter;

Det

Det seer den Tænkende og glæder sig
 Som Statens Vorger og som Menneſke;
 Men at en Ven og en Veninde er
 Blandt deres Tal, som Himlen blid forundte
 At nyde og at ſkabe dette Held;
 O det er Fryd, ſom Venneſiæl kun fatter!
 Du føler, Zuſchlag! at mit Ord er Sandhed,
 Naar jeg, med hellig Broderſynd, dig viduer,
 At til min ſidſte Stund jeg ſigner Dagen,
 Da Gud dig gav din Engel, din Loviſe!

A l l e r .

Eil

U n g d o m m e n .

Roser spire, Roser blegne,
 Overalt i Livets Dal;
 Trindt omkring dets Bane hegne
 Milde Glæder uden Tal.

Brød dets Roser, nyd dets Glæder,
 Yngling! nyd din Morgens Huld,
 Snart en kiærlig Taare væder
 Dit og dine Rosers Muld.

Tænk, at Høstens Løv, som falder,
 Grennes aldrig, aldrig meer;
 Tænk, at selv i Glædens Alder
 Ingen Glæde varig er.

Indig blomstret Skionheds Palme,
 Ubemærkt bortvisner den;
 Pigens brune Lokker falme,
 Kindens Purpur svinder hen.

Mangt et ædelt Hjerter rørte
 Skalden ved sin Harpes Klang;
 Landets Døtre ofte hørte
 Undrende hans fromme Sang.

Men med ham hans emme Toner
 Sank i Grav og Glemsel ned.
 Ingen blandt hans Laurbærkroner
 Pryder nu hans Hvilested.

Yngling! und da Livets Glæder,
 Bryd dets Roser, nyt dets Huld,
 Før en kiærlig Taare væder
 Dit og dine Rosers Muld.

F.....

E p i g r a m.

(Efter Boileau.)

Jeg kan ei lase, siger du med Spot,
Ne jo, Suffen! til min Ulykke,
Kan jeg kun lase alt for godt,
Da du dig lader trykke.

St a h b e t.

E p i g r a m.

(Efter det Franke.)

Med Slag bortgiænnet du min stakkels Hund,
 Saasnart den logrende sig nærmer kun;
 Men knap i Gaar du Damons Phylax saae,
 O Salage! ser du den kaldte paa,
 Og Klapped' og holdt af den, o jeg seer,
 Jeg seer det nok, du mig ei elsker meer.

R a h b e k.

E p i g r a m.

(Efter Quinault.)

Før Skulde, svoer du, Chloë! Volgen tage
Sit Løb til Rildens første Væld tilbage,
Før du skal holde op at elske mig!
See, Volgerne sin gamle Bane vandre,
O Eloë! de ei deres Løb forandre,
Og du, du har forandret dig.

Et a h b e t.

Selskabsang.

Skrivende Brodre om Skiffene stride,
 Domme hinanden fra Vid og Forstand,
 Vi ere Venner, og glade og blide
 Bruge vi Freden saa godt som vi kan;
 Synge og drikke,
 Skader os ikke,
 Saa vare Fædrenes Skikke.

Fædrene frede, hvor Strid skulde være,
 Og ei med Gloser, med Pen og med Blæk,
 Sværdet i Haanden de vunde med Vre,
 Nordiske Kæmper var' Nigernes Skæk;
 Saadanne Skikke
 Laster jeg ikke,
 De kunde stride og drikke.

Der ere somme, som endnu kan drikke,
 Men saa er dette og alt hvad de kan,
 At hoide Maade det vide de ikke,
 Saa var det bedre, de drak bare Vand;

Saadanne Skikke

Elsker jeg ikke,

Hvor man kun drak for at drikke.

En tør ei Glasset i Bennelaug røre,
 Taas, som han ei kunne talle til Fem,
 Lurer paa hvem som han kunde before,
 Drikker sin Druus, naar han først kommer hjem;

Saadanne Skikke

Lider jeg ikke,

Hvor man i Smug vilde drikke.

En drikker ei hverken her eller hjemme,
 Pæn som en Poppe, en Følsomheds Træl,
 Væver om Smagen, agerer Fornemme,
 Kan ei af Omhed staae Fluer ihjel;

Saadanne Skikke

Passe sig ikke,

Noget maae Mennesket drikke.

Det er paa Moden ei skaaler at bruge,
 Drikke, men ei være munter og qvil,
 Som et Umaalende Vinen nedsluge,
 Saa har den listige Verden for Skik;

Saadanne Skikke

Skjotter jeg ikke,

Selskabets Skaal vil jeg drikke.

Venner, som ikkun om Skiffene snakke,
Der er en Skif, og den har vi forglemt,
Vart og Værtinde for Maden at takke,
Takke for Vin og for Venstab og Skiemt;
Fædrens Skikke
Glemme vi ikke,
Vi til Taksgjælse drikke.

S a b e l.

(Efter Fontaine.)

Junker Ravn i Trætop sad,
 Ved en staaen Øst saa glad,
 Mester Ravn, som Lugten fik,
 Lumsk arbødig strax fremgik,
 Hilste paa vort Fioq med Smiger:
 Ih Hr. Ravn! velkommen her!
 O hvor deilig De dog er!
 Phoenix selv laugt for Dem viger,
 Derfom Deres Sang kun er
 Hals saa stion som Deres Fier.
 Ravnem, som, med Tossens Glæde,
 Horte sig saa herlig roest,
 Vil paa Timen til at quæde,

Dumps! der laae den stiaalne Ost.
 Bips har Mester Ræv den fat,
 Sagde Junker Ravn god Nat;
 Men først bad han: Fromme Herre!
 Dette Ham en Varsel vare:
 It en Hylker altid har
 Den, han smigrer for, til Nar.
 Denne Lærdom, troer jeg, er
 Ganske ærlig Osten værd.
 Ravnens soor, men lidt for silde,
 Aldrig meer han narres vilde.

A h b e f.

S o n n e t.

Jeg en Sonnet skal giere dig,
 Og da du veed, du skielmske Nige!
 Sonnetter ere vanskelige,
 Et Kys til Kon du lover mig.
 Dog ingen Ting paa Jorderige
 For sig en Kon er vanskelig,
 Og Versene sig brav fremsnige,
 Og halv er jeg alt seierrig.
 Men nu med eet de udeblive;
 Dog, her maae Lyften Barket drive!
 Nu har jeg fuldbragt en Verset.
 Hvortil kan ei dit Smil oplive!
 Kom, Chloris! mig mit Kys at give,
 See her, her har du din Sonnet.

R a h b e k.

O p m u n t r i n g
 til
 et S e l s k a b.

Ikke for en ledig Noe at søge,
 Ikke for en Moerskab kun at faae,
 Ikke for at lege eller spøge.
 Træder Løberen paa Banen;
 Maalet vil han naae!

Maalet, som han hisset seer at blinke,
 Driver ham paa Løbebanen ud;
 Vren seer han sig ved Maalet vinke;
 Og den Hæderskrands, han venter
 Er ham meer end Bud.

Hæld os, Hæld! vi saae den ædle Krone!

Naar vi ilede ad Banen hen;

Markene af Lobet hortes tone,

Effo horte, og gav Lyden

Hundredfold igien.

Hvilken Lyft opfyldte vore Siæle!

Hvilken Jil bevingede vor Fod!

Hver løb hen, og ingen vilde dvæle,

Ingen, ingen blev tilbage,

Ingen, ingen stod.

Alt vi saae det feire Haab oprinde,

Af vor Jdræt høstede' ædel Væn;

Meer og meere saae vi Mærket sviinde;

Sandheds Scepter saae vi hyldest

Af hver Nordens Søn.

Brodre, ha! var det ei større Glæde,
 Større Seier end Erobrerens?
 Vinked' os ei Tak fra Tronens Sæde?
 Vinked' ikke Brodres Bisald?
 Ikke Himmelens?

Blev da Nat om Maalets stolte Krands?
 Blinker for os deres Straaler ei?
 Hvad kan os i Haderslobet standse?
 Har en Kold af Hornet henstængt
 Guldet paa vor Wei?

Hildedes vor Fod af skjulte Snarer?
 Byder Skæbnen os en Sinkelse?
 Eller kan en Nordboe frygte Farer?
 Eger, Brodre, hvad kan giøre
 Os asfægtige?

O den Spot, hvis vi ei Bauen endte!

Aldrig vorde det om Eimbren sagt:

At han, træt, med Skam tilbagevandre,

Og uvirksom, og uadel

Glemte Brødre's Agt.

Bort fra os hver Lyft til haanlig Hvile!

Bort fra Danste Siæle Lunkehed!

Brødre, op! og lad os atter ile!

Værdigt er vort Maal, og lønner

Hertiligt al vor Eved.

Efterslægt til Efterslægt skal tale

Om vor Dannefædret, om vort Navn.

Aldrig skal den blanke Hæder dale,

Som er vores, naar vi fremme

Dannerfolkets Gavn.

Til
min Ven
J. C. Seehusen,
den 25. April 1789.

Vor Claudius du elsker,
 Og Claudius du signer,
 O Ven! Kan da mit Hierte
 Dig ønske noget Vedre
 End Claudius's Lykke
 Som Egtemand og Fader?
 Og Hæld mig, jeg med Wisshed
 Kan forudspaae din Lykke;
 Thi hver den Mand, som hylde
 Natur og Dyd og Vennskab,
 Som glad og sorgfri nyde
 Det Lide, Himlen gav ham,
 D! han har Fryd i Hiertet —
 Det er dens rette Sæde!

Og skönt min ringe Stræben
 For Publicum at tiene
 Kun fielden mig vil unde
 Det Hæld at see din Glæde;
 Jeg den dog ærlig deser.
 Min Sial skal ofte ske
 Fra Hovedstadens Daarskab,
 Hvor alt er stort og prægtigt,
 Og stivt og flaut og kiedsomt,
 Ud til det jævne Skoftrup,
 Til Peder Ibsens Bolig *)
 Jeg hører og jeg seer dig
 At stille Bancosedler **)
 Og giøre mørke Taler,
 Og synge Stelles Wiser,
 Og Claudius's Wiser,
 Og spille lidt paa Harpe,
 Imens din Hustrue syler

3

*) Hvor de unge Folk skalde boe.

**) Som Robbersikker ved den Slesvig-Holskeenske Bank

I Køkkenet og Stuen ;
 Snart seer jeg begge ile
 Til giestfrie Venkabs Tempel,
 Til Præstegaardens Glæder ;
 Men tidt jeg seer dig eene
 I Sommernattens Stilhed,
 Naar Maanen lyser for dig,
 Og klare Stierner tindre.
 Da veed jeg, at du tænker
 Paa din og deres Skaber,
 Som med en Faders Wiisdom
 Og med en Faders Godhed
 Bestyrer vore Skiæbner
 Til Hæld for os og Verden,
 At du ham sønlig takker
 For Lykke og for Banhæld ;
 Og at din Siæl oplives,
 Af Haab og Mod og Tillid.
 O Ven ! naar Himlen lønner
 Din Dyd med Faderglæde,
 Jeg atter seer dig henrykt

Med dine Smaae at spøge
 Som Claudius med sine;
 Jeg hører, du dem lærer
 At elske Gud og Dyden,
 Og dig og deres Moder,
 Og alle deres Brødre
 I alle Verdens Dele;
 Og fro jeg seer dem blive
 Dit Haab, din Trost, din Glæde.

Naar nu min Aand er opfyldt
 Med Lyse, store Tanker
 Om alt det Hæd, du nyder,
 Da skal jeg trykfuld ile
 Til vore fælles Venner,
 Og vi skal længe tale
 Om dig og om din Lykke,
 Og vore rørte Hjerter
 Skal prise Verdens Styrrer,
 Som ogsaa her i Livet
 Den Gode herlig lønner.

R i b e r.

3

en bortreisende Venindes
S t a m b o g .

Hvad til en Reise ønskes kan,
 Jeg ogsaa Dem tilenske vilde;
 Dog med en god og elsket Mand
 Kan Reisen aldrig lykkes ilde.
 Han korter Veiens Riedsomhed
 Med kærslig Snak om glade Tider,
 Saa løbe Hestene' afsted,
 Og ufornærkt hver Miil henglider.
 Mod Regn og Slud og Veir og Wind,
 Som andre mangengang maae lide,
 Han Dem forsigtig paffer ind,
 Og viger ei fra Deres Side.
 Naar Bognen væltes, tit man kom

Til Skade — Gud maae sig forbarne!
Men skulde Deres vales om,
De falder uskadt i hans Arme.
Elsk Genius har Himlen Dem,
Beninde, til Belønning givet;
Reis, fort af ham, til Deres Hiem,
Dg, fort af ham, igiennem Livet.

X.

Selskabsang

den 4. September 1789.

Wenner og Brødre! hvi er der i Livet
 Mangen en mørk og kiedsommelig Dag?
 Hvi er det Liv, os til Glæde blev givet,
 Fuldt af Vækhvring og Smerter og Nag?
 Jeg veed det, og kan det ei sige for tidt:
 O Brødre! man elsker og drikker saa lidt.

 Kiærlighed korter de kiedsomme Dage;
 Kiærlighed Sorgen forvandler til Lyst;
 Winen opliver og styrker den Svage,
 Frembringer Haab i den Trostlofes Vryst;
 Og seer du et Eden et Sted paa vor Jord,
 Ved Elskov det plantes, ved Winen det groer.

J, som i Dag med foreenede Hænder
 Hymen ubrodelig Æhdighed soor',
 O J har fundet det Raad, som afvender
 Plager fra Livet, og Sorg fra vor Jord!
 J Wiin ei behøve; dog drikke J lidt!
 Den skadede aldrig, men nyttede tid.

J, som ærbødigt alt længe har dyrket
 Ægtefæls-guden, og sølet hans Magt,
 Eder det Kiærligheds Bæger har styrket,
 Som han i Medgang og Modgang har raft;
 Men see, det kan tømmes, og tabe sin Kraft;
 O blander det hastig med Druernes Saft!

Vi derimod, som forgæves anraabe
 Ælfkovsgubinder og Guder om Trøst,
 Vi ville bruge den kraftfulde Draabe,
 Og den skal styrke vort haabløse Venst!
 O vi ville drikke, og drikke desmeer,
 Jo mindre Herr Hymen sig gunstig beteer.

En
ulykkelig, forført

P i g e s S a n g
ved Midnat.

Dmspændt af Døds og mørke Tanker,
Berøvet Trøst og Venneraad,
Uroligt, vilde, mit Hjerte banker,
Mit Dje smelter hen i Graad.
Kom sagte Slummer! end min Klage,
Hav Medynk med den faldne Dyd.
D! Kom igjen, kom snart tilbage
Mit rene Hjertes korte Fryd.

For evig svandt af disse Kinder
 Den favre Ungdoms Rosensmilk;
 I blege Furer Taaren rinder,
 Ach! ei som Uffylde Taare mild.
 Nei! fra mit Die tung den glider
 Af uophørlig Decmod varm;
 Hver Tanke om forsoundne Tider
 Er idel Dolkstik i min Barm.

O Anton! Anton! du som tænde
 En ulykkelig Kiærlighed
 I denne Barm, som nyelig brændte
 Af barnlig from Uffylidighed;
 O! see nu til min bange Smerte,
 Unddrag mig ei din milde Tress;
 Enhv et atter mit beklemt Hierte,
 Gyd Lægedom i dette Bryk!

Dog nei — mit Suk dig ikke rorer,

Forgiebes lude mine Naab;

Farvel da, o Farvel Forsorer!

Farvel du sidste Glimt af Haab!

Kun Anton! at du aldrig smage

De Dvaler, som fortare mig.

Det Nag, som følger mine Dage,

Dig giore ei ulykkelig.

For mig har Livet ingen Glæde,

Naturen ingen Ynde meer;

Min tunge Lod det blev at græde

Forkadt i mine Videlser.

Maar Morgensolen listig smiler,

Min matte Taare hilser den,

Og Kummer paa mit Nafn hviler,

Maar den forlader Himmelen.

Men du, som Fryd og Veemod skabte,
Som lønner hist Medlidenshed,
Som ynkes over den Fortabte,
Skue Fader! til min Jammer ned.
Dg lad mig snart i Gravens Siemme
Henslumre evig lykkelig.
Maaskee skal mangan Edel glemme
Mit Feiltrin, og beklage mig.

F.....

I d y l l e

til

Faarene.

Efter Mad. Deshoulières.

Uheldige og muntre Faar!
 Hvor lykkelige ere eders Kaar,
 I græsse i vor Eng for Sorg og Uroe frie,
 Gaasnaar I elske, elkes I!
 Man eder ei afsvinger Taare,
 Ei spildte Duffer eders Hjerter saare,
 Og Kiærlighed i eders sorgfrie Bryst
 Afdyder blid Naturens Raad.
 Dens Glæder nyde I, og kiende ei dens Plage,
 Og Hoosmod, Urelsh, Bedrag og Sierrighed,
 Af — som saa grumt forgifte vore Dage,
 Blandt eder ikke finde Sted.
 Smidsertid vi dog Fornuften have,
 Som eder negtet er.

Misunder os pi denne Skæbnens Gave,
 Den Fordeel, er kun lidet værd.
 Hovmodige Fornuft, hvoraf man praler saa,
 Et daarligt Mittel er mod Videnskabers Vælde,
 Lidt Viin forvirrer den, tidt kan et Varn den sælde;
 Alt hvad Fornusten kan formaae,
 Er kun det Bryst at sonderlide,
 Som til Undsætning kalder den.
 Den stedse streng og svag vil Alt bestride;
 Men intet overvinder den.
 Bevogtede af eders Hunde,
 I ere trygtere for Ulvens Overfald,
 End vi, som denne Uting værge skal,
 Mod vore Sandsers Vold os redde kunne.
 Var det ei bedre at hendrage
 Ukiendte, blide, ærkesløse Dage,
 End uden Sinderoe være fornem, riig,
 Besidde Bid og Yndigheder?
 O disse dromte Herligheder,
 Af hvilke man hovmoder sig,
 Er mindre værd end eders sorgfrie Dage,

Alt dem bestandig vi i Laster styrtes ned,
 Som vore Hjerter grusomt nage,
 Vi dem vil give Evighed,
 Vi Daarer, og os ei besinde,
 Alt vi og de skal som en Drom forsvinde.
 Paa denne vide Verden intet er,
 Hvorpaa man trygt og fast kan bygge,
 Den blinde Skiebne styrer alting her,
 Alt efter eget underlige Lykke.
 Vor hele Klogskab og Forstand
 Ei selv dens mindste Stød afbøde kan!
 O! græsser frit, I sorgsrie Jaar!
 Og nyder eders gyldne Kaar;
 Trods det bedragelige Skin er I,
 Langt lykkeligere og klogere end vi.

N a h b e e .

Myrons Roe.

Du Hrde, lad mig staae i Roe,
Dg staae ei efter mig,
Thi jeg er Kunstner Myrons Roe,
Dg følger ei med dig.

K a h b e t.

Efter Anakreon.

Horn gav Naturen Dvæget,
 Og Hesten raske Fodder,
 Og Haren gav den Snarhed,
 Og Løven stærke Tænder,
 Og Fiskene at svømme,
 Og Fuglene at flyve,
 Og Manden gav den Klogskab,
 Hvad havde den tilbage
 At give Qvinden? Ekionhed,
 I Stedet for al Glavind,
 For Pile, Sværd, og Skolde;
 Thi Ild, og Sværd, og Styrke
 Kan Ekionhed overvinde.

D a h b e k.

S a n g,

Den 15. September 1789.

Den Himmelen ynded', ham gav den paa Jorden
 At see et Glimt af sin Saligheds Glands;
 I Lidelsers Uveir og Modgangens Torden
 Dens Straale fortrylled' hans henrykte Sands;
 Et Kummer afbrød hans Lyksaligheds Riede,
 Og hurtig hans frydfulde Dage henglede
 I smilende Gratiers yndige Dands.

C h o r.

Den Himmelen ynded', ham gav den paa Jorden
 At see et Glimt af sin Saligheds Glands.

En Engel, en kærlig Vedsager den sendte
 Herved, og tillod ham at kalde den sin;
 Dens Klogskab hver Hindring paa Veien afvendte;
 Dens Blidhed med Roser bestrøede hans Trin.
 Kan Himmelen stænke en Dødelig mere?
 Men du skal, o Ven! den Lyksalige være;
 Thi Himmelsens herligste Gave blev din.

C h o r.

En Engel, en kærlig Vedsager den sendte
 Herved, og tillod dig at kalde den din.

B a l m u e n .

En lille Pige løb omkring
 Iblandt de mange rare Ting
 I hendes Faders Urtebed
 Og sued' Floras Herlighed.

Snart faldt en Stotte, hvid som Snee,
 Den lille Slut i Pinene,
 Og smukke Urtepotter stod
 Ved hvert et Trin om hendes Fod.

Snart Gange med Vestindisk Sand,
 Snart Løstparterrets malte Rand
 Tildrog sig hendes Natsomhed,
 Som dog blev ikke længe ved.

Nu Naden kom til Blomsterne,
 Hvor tusind' Farver spillede,
 I ordentlig Norden bragt,
 Ved Floras egen Tryllemagt.

Hvor de er smukke! raabte hun
 Jeg een vil vælge. — Skade kun,
 Jeg veed ei hvad jeg vælge skal
 Blandt disse Blomsters store Tal.

Hun først gik til Tulipen hen,
 Men vendte hastig om igien;
 Det Blomst, hun sagde, vel er smukt,
 Men Skade, det har ingen Lugt.

En Natkiol beskeden laae
 Ved hendes Fod, og hun den saae;
 Det Blomst, hun sagde, vel har Lugt,
 Men Skade, det er ikke smukt.

En Gyldenløk, hvis gule Top
 En Strøm af Ambra sendte op,
 Hun strax forlod. Jeg taer ei dig,
 Du lugter alt for stærkt for mig.

Det Rosen ikke bedre gif;
 Sin Dom og Hyacinthen gif;
 Levkoi og Iris og Jonquvil
 Gif hver hvad Dagen hørte til.

Som hun tvivlsraadig banked' om,
 Det ubeseiligen der kom
 En Diener, inviterende
 Den lille Slut til sit Diner.

O, Klokken er ei eet endnu,
 Jeg kan vel bide lidt endnu.
 Jo, den er to, paa lidet nær,
 Og Maden alt paa Bordet er.

Hun da et grimme Hastverk fik,
 Knæv havde hun et Dieblif
 Til det, som i den halve Dag
 Var hende ei saa let en Sag.

Hvad gjorde hun? Det andre gør,
 Som alt for længe vrage tør.
 Naar alt det Gode vraget er,
 Saa vælger man blandt Levninger.

Jndhyt i søvrig Atmosphær
 En Balmue stod hende nær,
 Som Affkum plantet i en Krog;
 Den saae vor Slut, og hun den tog.

C. D.

Eil —

Falfk og fngtig er al Jordens Glæde,
 Winterdagens korte Soelfkin lig,
 Naar du tryk paa Roser troer at træde,
 Torne bryde frem og faare dig.
 Lykken er en Hofmand; naar den smiler,
 Mener den det sikkert ondt med dig.
 Og hvo i dens Favn fit Hoved hviler,
 Er det forfte Offer for dens Ewig.
 Kækker Eren dig fit Honningbæger,
 O da tom det ei, men smag det kun,
 Thi et Nip deraf fom Nectar quæger,
 Men der ligger Gift paa Bægrets Bund.
 Rosenkrandses Venfkabs Haand fremtræder,
 Ung og fion og blid fom Baarens Gud,
 Under hvert hans Fied fremblomstre Glæder,
 — Skæde, Blomfter gaæe faa hafsig ud.

Den, som Himlen gav en huld Veninde,
 Han har Fryd i hendes smilne Favn,
 Han kan trodse Enkels Hvirvelvinde,
 Tryk i denne troe og glade Havn.
 Daarens Noes og Ondskab's Dadel svinde
 Vort for ham, som Sne for Solens Magt;
 Thi han seer, han hører sin Veninde;
 Kan han da paa hine give Agt?
 Aldrig hendes Venfæls ham undfalder:
 Tiden styrker det med kiærlig Haand
 Og hvert elsket Varn, de favne, kalder
 Dobbelt Omhed frem i begge Land!
 Og den kan kun nyde disse Glæder,
 Denne Fryd for Daaren er for reen!
 Ohrebare! den blev skænket eder!
 Eier, nyder, og erkjender den!

Da h b e f.

Tordenstiold.

„Han, som til Søes bestandig overvandt,
 „Til Lands i første Kamp sin Grav uhældig fandt;
 „Hvorfor“ saa raabte Skialden Skriver
 Med sand poetisk Iver,
 „Hvorfor blev Havet ei din værdig? Banemand?“—
 Han synger Tordenstiold, og — Helten døer i Vand.

Ei
en Beninde.

(Efter det Græske.)

Frgt ei den kolde Alders Haand!

Ei ældes Gratier, Beninde!

Om Kindens Roser end engang forsvinde,

Dog blomstrer evig skiant dit Hierte og din Aand.

K a h b e k .

Hestenes Rigsdag.

(Efter Gay.)

En ung og vældig Hingst, som gif
 Paa Græs blandt mange sine Lige,
 Iblandt dem Oprørs-Mand oppustet fik,
 Man Mytterier saae sig giennem Dalen snige;
 Snart samlede en talrig Herredag
 Om denne Statens store Sag.
 Bort Plag, hvis Die gnistrede af Brede,
 Stolt af sin Styrke og sin Ungdoms Ild,
 Saaes hastig for de andre frem at træde,
 Og tale dem saaledes til:

I Guder! hvor fornedret er vor Slægt,
 Medboiet under Sorgs og Trældoms Vægt,
 Om vore Fædre end bar Nag, skal vi
 Derfor vansmægte i et fiændigt Slaverie?

O Benner! eders Styrke overbeier,
 At bryde Lænker er den hæderligste Seier,
 Hvor tung er ei den gyldne Karm at age!
 O, Mandens Hovmød vores Ekiandsfel er;
 Mon vi til daglig Trældom fattes her,
 Og skabtes blot for tunge Ploug at drage,
 At spæde under stolte Skaberakker,
 Og slæbe os ihjel paa Wognmands-Pakker?
 Og hvor er ei de stakkels Tobeen svage!
 Hvad Styrke er ei samlet her hos os!
 Skæl alt mit Mod, min Harm, mit Trods
 Sig blot i Skum paa Bidslet udgyde?
 Skal stolte Mand da trone paa min Wag,
 Min Side bløde af hans Sporers Slag?
 Afvoend det, milde Himmel! Lad os bryde
 Bort Nag, og føle vore Raar, vor Skam.
 Lad Mennesket først giøre Loven tam,
 Og lad den vilde Tiger hylde ham;
 Hvis ei, da lever frie, som de, i Skovens Favn,
 Og lad ham gittre ved vort blotte Navn.

Den hele Herredag besættedes af hans Jld,
 Og vrinskede ham eenstemmigt Biesald til,
 Da med adstadig Skridt en gammel Hingst stod frem,
 Af Aar og lang Erfaring flog,
 Rundt om han tankefulde Pine slog,
 Til sidst vor Nestor saa tiltalte dem :

Da jeg var ung og stærk som J,
 Jeg kiendte og det tunge Slaverie,
 Nu Manden takfuld fordums Flid paaskionner,
 Med denne vide Græsgang han den lønner,
 Jeg nyder Aarets Grøde blidt i Fred,
 Min gamle Alders Fod er Rolighed.
 Vel sandt, vi laane Manden vores Styrke,
 Og hjælpe ham sin Jord at dyrke,
 Men deler han ei ærlig vores Slid,
 Og det til hver en Aarets Tid.
 For os han bærer Dagens Last og Eved,
 Alt værne os mod Lustens Uimildhed
 Saa mange tusind' Bygninger fremstaae ;
 Han til vor Vinterforraad Høe maane slaae,

For os maae Manden harve, rispe, pløie,
Og hvið vi dese maae hans Moie,
Vi i dens Lon vor Part og faae.
Det ene Dyr er skabt at staae det andet bi,
Vi ere samtlig Led i samme store Kiede;
Og, mine Brødre! hvorfor vil da vi
Ei og til vore Pligter være rede?
Oprøret stilledes; det unge Plag
Tog, som dets Fædre, Nytter paa sin Dag.

A h b e f.

 B i s e .

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!

Den er langt fra ikke saa slem som man troer,

Zhi spire end hist og her Tornene frem,

Da smile de prægigste Roser blandt dem;

Dg Sagen er kun, som vor Wessel har sagt:

Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!

At Hofmænd os svige med guldene Ord,

Det volder man selv, som de Kærleppe troer,

En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,

Som aldrig hengivne Klienter undfaldt.

Hr. Bacchus han er min Patron og Moecen,

Han lover mig Glæde og skænker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,
 Og det er naturligt, at Toffer ham troe,
 De Stakler maae gierne misliende mit Værd,
 Naar kun mine Venner beholde mig kjær;
 Alt elskes af dem er min Stoltthed og Lyst,
 Sædt svinder al Kummer ved vennehlde Bryst.

Naar Lykkens Gudinde er grufom og vred,
 For Kiærligheds-Altene knaler jeg ned,
 Og lenner min Donna mig om med et Smil,
 Maae kun Frue Fortuna see suurt om hun vil.
 Et Kys gjør mig mægtig, lykkelig og riig,
 Og Jordens Monarcher er Smaaefolk mod mig.

Det være en Toffe, som laster vor Jord,
 Saalænge den vægende Drue der groer,
 Saalænge ei Venskab iblandt os doer ud,
 Og Pigerne lyde den vingede Gud.

Saa fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens og Venskabs og Kiærligheds Skaal!

R a h b e l.

Efter Quinault.

Den muntre Zephyr taug, opmærksom Vølgen horte,
Da Nympfen evig Elskov tilsvor mig;
Men lette Zephyr, snare Vølge førte
Snart hendes Eed og Elskov bort med sig.

R a h b e e.

Francesco og Laura.

(Efter det Indsæ.)

Laura.

Min elskte Ven! lad af at græde!
 Gjør ikke Døden tung for mig,
 Hvis kun en anden elskte dig
 Som jeg, da døde jeg med Glæde.

Francesco.

O Laura! hvad kan du begjære?
 Du glemmer, jeg har elsket dig;
 Naar Laura ei kan elske mig,
 Da vil jeg ikke elskes mere.

Da h b e k.

Til
 min Ven
 Jacob Mandix,

den 6. Junii 1789.

Er Kierligheds den høie, blide Glæde
 Bestemt til Een for Venkabs varme Dyrker,
 Da bier dig, o Ven! et sjeldent Held!
 Ei kiender jeg den Edle, som Alfader
 Har skienket dig til Trost i Livets Vandring;
 Men dette veed jeg, at ei Guld, ei Rang,
 Kun Dyd og Vid en Siæl som din kan fængste,
 At huuslig Lyst er dine Pusfers Maal,
 Og at Een den er reer og sand og varig.
 Men, naar du, Ven! af Elskovs Haand modtager

Din Dnbs, din Glids, din Noisomheds Belønning,
D glem da ei (min Ven du villig horer;
Thi stort og aabent er dit sømme Herte)
Glem ei den Fryd, os Venskab tide har skænket,
Dg elsk din Ven, som sønlig talfer Himlen
Fordi han deelte denne Fryd med dig!

R i b e r.

S a n g.

Sage, hvo vil, efter Daarernes Glæder,
 Farvede Dabler forføre ei os;
 Eene den Lykke, som Dnden bereder,
 Tidens fortærende Magt byder Trods.
 Kun Venkabs, og Kiærligheds Glæde bestaaer,
 Og voxer og styrkes ved flygtende Aar!

- Den, som Alfader vil naadlig velsigne,
 Gav han en Hustrue til Glæde, og Held,
 Pyladis Venkabs er intet at ligne
 Mod en Venindes deeltagende Siæl.
 Hvo elsker, og elkes, har Himmelen her,
 Erkiender sin Himmel, og gior sig den værd.

Sels i de Taarer, som samlede fælde,
Finder man Sødhed ved kærlike Bryst!
O! men hvor sødt, og hvor himmelsk at unde
Henrykt sit Værk i sin Elskedes Lyst!
Den Fryd er, som Himmelen, varig og skion,
Som Himmelen er den kun Værdiges Lon.

Tiden forøger hans Elskov og Glæder,
Lærer ham bedre hans Elskedes Værd;
Lindrede Sorger, forfødede Glæder,
Gjør ham hans Venneviv tusindfold kær!
Hans Himmel ved Døden end ei svinder hen,
Digt finder han hende og Himlen igjen.

Da h b e l .

E i l

W i l h e l m i n e .

(I n p r o m p t u .) *

Naar Amor nu og da med Jordens Sonner spøger,
 Ved evig Spas og Leeg tilfids han kieder sig;
 Men naar han falder paa at moroe sig med mig,
 Er ingen Ende paa hans Voier.
 Nys blæste jeg ad Sorg, og loe ad Elskovs Pine,
 Og næred' i min Darm en reen og varig Frost,
 Da kiorte Skæbuen dig, o skionne Wilhelmine!
 Og al din Indighed herhid med Lollands Post,
 For madte Glæden mig i Marken og i Lunden,
 Ved Aftenpiben og i Armen af en Ven;
 Men see! du kôm — og Piben faldt af Munden,
 Fornuft og Venfkab svandt! — dit Billed stod igien.

G 4

Hvi

*) Forfatteren havde fra en competent Haand faaet Ansviisning paa et halvt Dosis Rhyffe, og da samme ikke i rette Tid bleve udbetalte, saa fremkom i en Hast følgende Elegie.

Hvi stienkte Skiebnen dig det skionne, blanke Die,
 Der blander Lidenksab og Wiisdom i dit Smil?
 Hvi gav den dig den lille Indste Troie,
 Som tændte i saa mangen Elsker Ild?
 Hvi gav den dig de mørkebrune Volker,
 Som om din Hals saa frit udbrede sig?
 Tilgiv min Erlighed! — jeg troer at Volker
 Har stabt dem for at plage mig.
 Og for sin Kalk til Manden fuld at maale,
 Han undersøgte grumt min største Skiodelyst;
 Strax stak han ondskabsfuld med store Knappenaale
 Et svovsfold Dække om dit innskelige Bryst.
 Men det, som meer end alt mig draber,
 Og som min Død tidobbelt bitter gjør;
 Dit gav man mig Udøis paa dine smukke Læber,
 Men aldrig saae jeg prompt Honneur.

E a n k e r

p a a

Nytaars-Dags Morgen ved Solens Dpgang.

Nattens dunkle Ekgygger vige,
 Smelte skiont blandt Lyset hen;
 Længselsfulde Sukke stige
 Med dets Smil mod Himmelen.
 Dag dets gyldne Straaler fuer
 Skiabnens stærke Engel ned,
 Af hans klare Dine luer
 Kun Velsignelse og Fred.
 Haab og uvant Glæde staaer
 Sig i Armod's Hytte ned;
 Dyden smiler, — Lasten knaaer
 Almagt! for din Throne ned.
 Rosen liig, ved Solens Varme

Worte jeg i Glædens Arme,
Blomstrende og blid som den,
Baklede den spæde Stengel,
Sendre du din gode Engel
For at støtte den igjen.
Vel udbrod din grumme Torden,
Slog den spæde Blomst til Jorden,
Rev dens friske Blade af;
Men igiennem Himlens Lue
Kan jeg uforfærdet sne
Mod den dunkle, stille Grav.
Kan jeg vel, o Ewigheit!
See dig rædsom, see dig vred,
Skönt mit bange, svage Nie
Læber sig i Dunkelhed?
Livets Glimmer Daaren blænder,
Døden strækker Lastens Søn;
Ewig! i dine Hænder
Er min Skæbne altid skøn.

 B u g g e v i s e .

Stille, søde Pige!
 Smil igien til mig!
 Kongens hele Rige
 Tog jeg ei for dig.
 Naar du kun ei græder,
 Er jeg riig som han;
 Naar dit Smil mig glæder,
 Har jeg meer end han.

Til at tage vare
 Paa saa kjær en Skat,
 Vogte dig for Fare,
 Blev din Moder sat.
 Dette kiære Leie
 Jeg forlader ei;
 Kunde nogen pleie
 Dig saa godt som jeg?

Maar du først kan sienne,
Hvem din Moder er,
Skal dit Smil belønne
Al den Sorg, jeg bær;
Skal min egen Pige
Kalde mig ved Navn,
Moder, Moder! sig.
O hvor sødt et Navn!

P l u m .

V e d

Frue Majorinde
M o l d r u p s D ø d .

Blid Naturen af sin Kraft anvendte
 For at skabe Vid og Yndighed;
 Mesterstokket Muserne fuldendte,
 Som den herlig havde skilt sig ved;
 Og saa tidlig moden til det Bedre,
 Flere Aar hun ei behøved' her;
 Men vi ville hendes Minde hædre:
 Det de blide Dyders Minde er.

E.

B i s e .

(Efter det Indfæ.)

Den hele Landsbøne samler sig
Til Gilde, Dands og Glæde,
Enhver er glad, men eene mig
Kan intet mere glæde.

Forbi for mig er Dands og Leeg,
Al Glædskab jeg forsager,
Dg Spil og Dandsen hader jeg,
Dg heller eensom klager.

Thi af! min Hanne fattes mig;
Jeg kan ei glemme hende,
Jeg veed for vel, hvor jeg var riig,
Den Gang jeg havde hende.

Hun var uskyldig, god og huld,
Og hendes fromme Hierte
Var reent som tregang' luttret Guld,
Og smt ved andres Smerte.

Og hendes Dine var saa blaae,
De var saa eiegode.
Enhver i dem saa klarlig saae
Hvad der i Hiertet boede.

Jeg blev saa underlig derved,
Saa tidt de paa mig hvilte,
Og slog paa Timen mine ned,
Naar Hanne til mig smilte.

Hvor glade var vi begge to
 Til sidste Maidags Gilde,
 Vi dandsde, spogte, sang og loe,
 Og glemte, det blev silde.

Saa sprang hun op, og bad god Nat,
 Og saae paa mig, og smilte,
 Båndt grønne Bånd omkring min Hat,
 Og skielmsk bort fra mig tilte.

Men snart jeg hented' hende ind,
 Og kyskede den hulde,
 Saa lidet vandt det mig i Sind,
 Saa snart jeg sørge skulde.

Farvel mit Kiære grønne Bånd,
 Dig jeg ei meer skal bære,
 Men jeg dig fik af Hannes Haand,
 Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
 Ophang til Hannes Minde;
 Ved Sørgekrandens Side jeg
 Min Hannes Haand vil binde.

Og sidde lige over for,
 Og see saa tidt paa eder,
 Og tænke paa min Hannemoer,
 Og mine tabte Glæder.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
 Jeg til mit Bosted kaarer,
 Tidt stæler mig til Hannes Grav
 Og væder den med Taarer.

Og Blomster vil jeg stroe derpaa,
 Og til min Hannes Ere
 Et Kors skal midt paa Graven staae,
 Hvorpaa jeg Vers vil skrive.

Til Gud engang forbarmer sig,
Og mine Suf behører,
Og bort fra denne Verden mig
Hen til min Hanne forer.

Ma h b e k .

Selskabsfang.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 De fleste paa Jorden er' Daarer
 De bortedste Tiden paa Jias;
 Den bedre Deel jeg mig udkaarer,
 Og bruger mig her ved mit Glas.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 Men søg ei den Wiisdom i Bøger,
 Du læser dig galere der;
 Nei, jeg den i Flaskerne søger,
 Vor Vibe han sandt den jo her.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 Lad andre om Jorden omfare
 Og spilde paa Reisen sin Tid.
 Vi lade, for Tiden at spare,
 Os Vinene bringe herhid.

Snart bortile Livets Dage,

De i Glæde nydes maae ;

Hvad man ei kan faae tilbage,

Maae den Vise spare paa.

En anden sin Fryd deri sætter

Af vogte paa Stjernernes Gang,

Fortgaber de kostbare Nætter,

Vi nyde ved Spøg og ved Sang.

Snart bortile Livets Dage,

De i Glæde nydes maae ;

Hvad man ei kan faae tilbage,

Maae den Vise spare paa.

Med Græsk og Latin mig at bryde,

Det Indfald jeg ingentid faaer ;

Min Vinfattapper-Dreng er en Jyde,

Min Donna vort Moersmaal forstaaer.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 Historier lære vi ikke,
 De er jo kun lidet at troe;
 Vi heller vil lære at drikke,
 I Wiin skal jo Sandheden boe.

Snart bortile Livets Dage,
 De i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage,
 Maae den Vise spare paa.
 Maar eengang vort Liv sig bortsniger,
 Vi have den Trøst i vor Grav,
 Hos Vinen og Benner og Piger
 Vi ærlig tog Nytte deraf.

St a h b e f.

E p i l o g,

(holdet paa et privat Theater, ved Dvelfernes Slutning, efter
en Forestilling af den honette Ambition, ved Jeronimus.)

”Hvad? har Jeronimus end meer at snakke?”

Ja Venner! kun en lille ndmngst Bøn;
Et venligt: Vær saa god, og tag til Taffe
Med ringe Maaltid! — Her staaer jeg en kion;
Nu er jeg vis paa, at de alle tænke
Paa Drekollerten, og spørge mig,
Om ikke Arv skal komme ind og skænke?
Nei Venner! Scenen har forandret sig.
Mundvenner, og Patroner, og Elienter
Tracterer man som I nu nyelig saae,
Dg leer dem ud, med frelst Samvittighed, og venter,
At de ved deres Vært gjør ligesaa.
Paa daglig Kost man sande Venner byder,

Et venligt Ansigt er den bedste Ret,
 Den gode Villie ringe Maaltid fryder,
 Dg noisomt Vennesind forsøder det.

J saae det, Venner! J, som ofte nøde
 Vor tarvelige Kost med Vennesind,
 Som glemte tidt vor svage Eynes Brøde,
 Dg mindtes Villien, som bed eder ind.
 Med Eynes Fart bortile Somrens Dage,
 Dg atter Vintren os skal samle her,
 D vil J da igien med os til Takke tage? —
 J vil! thi Venskab vores Talsmand er.

D a h b e k.

F a b e l.

(Efter Hagedorn.)

Paa Laden Vagt en gammel Hane stod,
 Hr. Mikkel kom, med hurtig Fod,
 Og sagde: "Gael engang; thi jeg bebuder Glæde.
 Af Evdragt Dyrerne er' fiede,
 Og overalt er Fred. I alle Ræves Navn
 Bebuder jeg dig den. Kom Ven! kom i min Favn!
 Hvi seer du saa omkring?" — "Det er vor Gaardhund Snav."
 Nu Mikkel tog til Veens. "Men hoerfor lober du?"
 "D intet! bedste Ven!" var Ræven's Svar:
 Alting sin Rigtighed med Freden har;
 Men, sandt at sige, troer jeg Snav,
 At den er Snav.
 Bekjendt endnu."

R a b e l.

Bandrereren og Duen.

(Efter Gleim.)

Bandrereren.

Du stakkels Due! hvorfor er din Klage?

Duen.

En grusom Jæger skød min Nage,
Som ham dog intet havde gjort.

Bandrereren.

Saa skynd dig, Arme! skynd dig bort!
Thi kommer Jægeren tilbage,
Med samme Flint han dræber dig.

Duen.

Gier han det ei, saa dræber Sorgen mig.

R a h b e f.

 Til

R i t t y .

 (Ved hendes Afreise til Norge.)

Egn, bekendt af Dyd og Valde,

Fra hvis høie Marmorfelde

Ofte gientød Venfjabs Navn!

Favner Herthas ædle Datter,

Under hende og erstatter

Fødelands og Venners Eavn.

Muntre Bække, lette Strømme,

Hvor min første Ungdoms Dremme

Slumred' hen saa mangen Gang,

Ryster Fryd for min Veninde!

Døffer hver et dunkelt Minde

Ind ved eders Buggesang.

Intet Blik mod Danmarks Rige

Bæffe dig, min adle Pige!

Til Tungfindighed igien.

Lad forfunden Kummer hvile,

Skue Naturens blide Smile,

Dg vær glad og fro som den!

Følelsernes skionne Kilder,

Siælens Speil, som troilig bilder

Hjertets Kummer — Sindets Fred,

Skienk et Smil til Jordens Daarer,

Dg lad eders omme Taarer

Være Venfkab helliged'!

Naar da tidt dit faldte Nie

Skuer ned fra Nordens Høie

Mod det blide Danien,

Lad, o elskede Veninde!

Dg en venlig Taare rinde

For din efterladte Ven.

 I I

W i l h e l m i n e .

 (S hendes Stambog, da hun forlod Danmark.)

Verbødigt Promemoria!

Et Malerie af Hjertens Fryd,
 Som Norge skænke vil din Dyd,
 Du her, min Moer! forgiæves søger;
 Langt mindre vil det skikke sig
 Ifald jeg vilde skildre dig,
 Thi dertil herte tykke Bøger.

At male dig mit eget Bid,
 Dertil udfordres megen Tid,
 Og maaskee flere Haar om Hagen;
 Men da du selv har god Forstand,
 Saa vil du see omtrent hvordan
 Det staaer imellem mig og Emagen.

At tomme her min hele Graad,
 Det vilde giøre Vogen vaad,
 Og fylde Bladene med Pletter;
 Saa tag da, Kiære! i dets Sted
 En ret oprigtig Lærdomsmed
 Fra en dig heiftorbunden Fætter.

Du altsaa vide maae, Madam!
 I Norge der er koldt som Skam,
 Det fryser stundom saa det knager;
 Thi om en Normand giør dig viis,
 At det forlorne Paradiis
 Er der, saa viid, han dig bedrager.

Ifald du nu ei elsker Kuld,
 Kast Silken bort, Klæd dig i Ild;
 Dog viid: udbortes Tugt jeg lover!
 Til Herrens Tempel skal du gaae
 Med tykke Indestromper paa,
 Og Silkestromper uden over.

Din Hals du vel tildække her,
Tag dig et Klædebon af Her,
Dg staae derpaa en dobbelt Knude,
Det conserverer for Chatar,
Dg det som endnu bedre var,
Det holder lystent Die ude.

PuK varfom allevegne til,
Hvor Trækvind sig indsnige vil,
Som kom directe hid fra Norden,
Ifald du syder disse Bud,
Saa skal du holde længe ud,
Dg leve lykkelig paa Jorden.

Nante til Philet.

(Indsluttet i en Bog, som han modtog af hendes egen Haand.)

Hvi lader du forgæves Sufke stige
 Til Himlen, som ei hører dig?
 Du kaldte mig saa tidt en himmelsk Pige,
 Hvi vender du da ei dit Suk til mig?
 D vilde Skiebnen mig dog engang kienke
 Dit Almagts Bliv til Held for dig;
 Troer du Philet, jeg skulde mig betænke
 At sige — Ja — bliv Edle Iyffelig!

M u r e r s a n g e .

I.

Med Lynets Flugt vor Tid forsvinder,
Den kalder ingen Magt igien,
Den Vise kun dens Binger binder,
Han nyder og anvender den.
Held den, som pryder sine Dage
Med nydt og med udbredet Held,
Som vælger sine Glæder vel,
Og bærer Byrder uden Klage;
Han med sig selv fornøiet er,
Naar han sit Dagværk overseer.

Til dette Held os Wei at lære
 Vor Orden blev fra Himlen sendt!
 Os giver Dyden Held og Fre,
 Al anden er os ubekjendt.
 Vor Orden lærer os at finde
 I Dyden selv dens bedste Løn,
 Og ingen Lykke stor og skion,
 Som kun ved Laster var at vinde;
 Den affke vi, og nyke hver,
 Som har en saadan Lykke fik.

Her Daarskab laante Glimmer taber,
 Dens falske Nimbus svinder hen,
 Det rene Lys, som Wiisdom skaber,
 Fordunkler, qvæler, dræber den!
 Ei kunne Byrd, ei Rang, ei Skatte
 Opheie en uwardig her;
 Hver gielder kun, hvad han er værd,
 Hvad Præg end Lykken paa ham satte
 Held den, der findes ei for let,
 Naar Wiisdom veier Mennesket!

— D stor og herlig er den Tanke :

Paa dig er Bises Blik henvendt,

Nov ei blandt Laster at omvænke,

Hvert Skridt, du gior, er dem bekiendt.

Troe ei at kiobe eller snige

Dig Wiisdoms Altar nærmere !

Thi kun de sande Murere

Det naae, hvorefter alle hige !

Hvo giennem Ondens Tempel kom,

Ham aabnes kun vor Helligdom !

II.

Seld den, som vil en Murer være,
 Ei noiet med at hedde det!
 Thi ham gjør eene Navnet Ere,
 Som ved sin Vandel hædrer det!

Han søger kun det sande Store,
 Og Wiisdoms høie Glæder her,
 Den Eed, vi Brødre! Dyden soore,
 Er ham ubrødelig og fiær!

Fiær'er ham Kieden, som ei knytter
 Blot Haand i Haand, men Siæl til Siæl!
 Og paa vor Ordens faste Støtter
 Grundfæster han sit vise Held!

Han føler, at den sande Ære

I Dydens Fied gaaer evig frem;

Han Perus Skatte ei er kjære,

Hvis han skal eene nyde dem!

Han føler, Biidoms rette Sæde

Ei Hiernen, men vort Hjerter,

Alt den og Dyd er eet med Glæde;

Den Glæde Mureren har kjær!

Saa ere Ordnenes ægte Søner,

Det er det sande Murerie,

Dg herligt er det Held, der lønner

Hver, som indviedes deri.

Som Aftenens milde Rødme soinde

Hans skyldfrie Dage blide hen!

Med Fryd han Solen seer oprinde,

Med Fryd at dale ned igien.

Glad han fremfarne Dage tænker,
Han Dyden dem opofret har,
Og de, ham end vor Mester skænker,
Skal blive, som de andre var!

Kun denne kan det Navn fortjene,
Hvorned saa mange smigre sig;
Den sande ægte Murer ene
Er god, og viis, og lykkelig!

III.

Ælfste Brodres Kreds, blandt festlig skionne Glæder

Blev denne Aften endt!

Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,

Har aldrig Daaren kiendt!

Thi ei Bacchanters Ekfrig, ei Daarskabs kaade Latter

Er Fryd for Ordnenes Sen,

Nei majestætisk mild vor Fryd er Wiisdoms Datter,

Dg som dens Moder skien.

D gid vi ofte her maae samles dydig glade

I om Fortrolighed!

Dg aldrig dette Sted ubedrede forlade,

Men mindes varmt vor Eed!

Dg bedre Brodre, Mænd, og bedre Statens Søner,

Dg bedre Mennesker

Forslode Alteret, thi da skal hver, som skionner,

Saae vores Orden kiær!

Dg hvis den Time slaar, den ægte Murer tænker

Med glad Erbødighed,

Hvis Døden een af os sin Blædeskalk iskiænker,

Han døe med Dydens Fred!

Dg gld den Evige, vor Mester i det Hoie,

Han finde Lyset værd!

Han skue henrykt da med usformøret Døie,

Det vi kun skimte her!

Men vor den bedste Tak for de os undte Glæder

Er varm Medlidenshed!

O mangan Broder nu med bitre Taare vader

Det haarde Leiesed!

Den Glade, som uret kan mindes, Brodre lide,

Hans Fryd forbandet er!

Forbandet være han, om fræk han turde sidde

Blandt Ordnenes Søner her!

Naar med en ædel Daad en Murer Dagen ender,

Ham fød hans Hvile er!

Vi broderligen nu hinanden give Hænder;

Det høie Midnat er!

K a h e e .

Eil

Hr. Professor Adler,

(i Anledning af hans Søns Død den 10. October 1789.)

Gødt i Dodens fredelige Slummer

Sank din Yndling ned.

Verdens Flitter, Ondskab, Falskhed, Kummer

Bryder ei hans Fred.

Skyldfrie han sin Bane nu betræder,

O hans Lod er sion!

Den Algode selv til Himlens Glæder

Danner nu din Son.

Du, som præger Dyden i hvert Hierte,
Ømt og broderlig!
Dydens Fader lindre skal din Smerte,
Han skal trøste dig.

D i b e r .

Forbøn for Afdøde.

Være Fred med alle Siæle,
Som sig lange maatte quæle!
Deres tunge Vandrestav
Hviler nu i stillen Grav,
Ik, tilsidst de foere heden —
Over Alle hvile Freden!

Alle, som her eene vare,
Eene Livets Byrde bare;
Ingen Ven, af ingen Brud
Hjalp dem holde Livet ud;
De, forladte, foere heden —
Over Alle hvile Freden!

Og saa de, der saae dem Alle,
 Som dem vare kiære, falde
 Ned i Gravens mulmed' Skid;
 Og hvis Jammer længe lod;
 Seent, al seent de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, hvis sonderbrudte Hierte
 Leed forkastet Elfskøis Smerte,
 Og i deres Siælevee
 Aldrig fandt en Dvæge se;
 Al, tilsidst de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Dvinderne, hvis Graad forborgen
 Daglig henflød over Sorgen,
 Som en Mage, grum og vild,
 Gav en daglig Mæring til;
 Al, tilsidst de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Dgfaa hvet, som for at gavne
 Gierne vilde Glæden savne;
 Men som miskiendt og forhadt
 Trækkede i Storm og Nat;
 Sukkende de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, som fædse maatte lide,
 Idelig mod Skiebnen stride;
 Rues ned af Mangelen,
 Og af Sygdom tæres hen;
 Grædende de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, som af en Krigersfare,
 Skiant de værgeløse vare.
 Styrredes af Bildskab ned
 I en dyb Elendighed;
 Jamrende de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Og saa de, der sig med Sukke
 Maatte under Aaget bukke,
 Deres Frihed blev et Ran
 Af en fælesløs Tyran.
 Af, tilsidst de soere heden —
 Over Alle hvile Freden !

De, som mod en grusom Skiebne
 Bilde sig med Dolken væbne,
 Og Befrie med blodig Haand
 Sels fra Fængslet deres Vand ;
 Knurrende de soere heden —
 Over alle hvile Freden !

Og saa de Ulykkelige,
 Som sig lod' af Vren svige,
 At de styrte des, et Rov,
 Af! for Tvekamp's Morderlov ;
 Skrækkelig de soere heden —
 Over Alle hvile Freden !

Hvo sig lod af Lasten blinde,
 Ikke kunde Skionhed finde
 I den rene Hjertets Dyd;
 Af de savnte megen Fryd!
 Uden Haab de soere heden —
 Over alle hvile Freden!

Og saa de, som Dyden kiendte,
 Tidt til den tilbagevendte,
 Skiant sig deres Fodder ei
 Stedse holdt fra Lastens Wei;
 Uviolende de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Og de Faa, som gik de trange
 Dydens møiesfulde Gange;
 Som forfulgtes hart med Spot,
 Og for Ondt dog gave Godt.
 Af, tilsidst de soere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De sig vilde ei tilståde
 Dette Livs den megen Glæde;
 Piintes under Slaverie
 Af despotisk Sværmerie;
 Engstede de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

De, som Sandheds Spor forfulgte,
 Sandheds, som sig stedse dugte;
 Deres Vei i vildsom Drek
 Var saa moiesfuld og mørk;
 Modige de foere heden —
 Over Alle hvile Freden!

Bære Fred med alle Siæle,
 Som sig længe maatte quæle!
 Deres tunge Vandrestav
 Hviler nu i stillen Grav;
 Af tilsidst de foere heden —
 Over alle hvile Freden!

Lil

F o r f a t t e r e n
af
Damon og Pythias.

Ærligt Venſkab nu omſtunder
Mage til Fugl Phœnix er,
Begge er' Naturens Under,
Skade, man dem aldrig ſeer;
Dg du oð indbilde vil,
Elikt, i Syrakus var til?

Naar din Theſta og Dione
Dele Mænds Landſngtighed,
En nymodens Brud og Kone
Bedre ſig at troſte veed,
Hines Elſkov er romanſk,
Dg her lever man paa Franſk.

Mænd,

Mænd, der elske Land og Konge,

Har du Patrioter troet,

Fræk oprorisk Mænd og Tunge

Udgjør vor Tids Patriot ;

Og du ei begiere kan,

Ham Philisto skal staae an.

At forgude Tyrstens Lyder,

Naar man derved seer sit Spil,

Brændemærke selv hans Dyder,

Saaer man ei alt hvad man vil,

Det er fine Hofmands Lov,

Hvor er den Damocles grov !

Dog ei Jubelfeig af Daarer

Edel Digter vinde vil ;

Dyens Bifald, Omhed's Laarer

Er den Bøn, han beiler til !

Edle Digter ! du den vandt,

Og dens fulde Ekionhed fandt !

Nordahl Bruns og Ewalds Sæde

Alt for længe ledigt stod;

Ewalds Ven! iil at beklæde

Pladsen, han dig efterlod!

Selv han rækker dig en Krands,

Ewig grønne den, som hans!

D a h b e r .

 B i s e .

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil,
 Den blinde Gudinde den beile de til;
 Een onsker sig rig, og een onsker sig stor;
 Mon Rigdom og Høihed har saadant et Ord?

Den Rige forskriver sig dyrere Vin,
 Men drikker den aldrig saa glad, som jeg min!
 Paa Bordet hans Kok snese Rætter har stæbt,
 Og hos staaer hans Doctor, og skriver Recept.

De Høflere mylre som Myrer om ham,
 Og mangen en Raade, saa stout, og saa stram;
 De søge om Glæde, og finde den ei!
 Thi Riedsomhed staaer bag hver Stoel som Lakei.

Til blinde Gudinder maage beile, hvem vil;
Den, jeg skal tilbede, maage see, og see mild.
Min Wiin er min Riigdom, vort Venfkab min Rang,
Mit Maaltid maage frydres med Spøg og med Sang!

Til Glæde! til Glæde! faa hedder det her!
Og Glæde og Wiisdom det felfsamme er!
Saa fylder da Glasset til skummende Maal!
I Glæde! I Wiife! I Benner! Jer Staal!

Da hvef.

Brændbar Luft.

Den Sandhed, troer jeg, nægter ingen,
 At ær inflammabilis er Tingen,
 Som driver Luftmaskinerne.

Til Gavn for Aerostatikerne

Jeg derfor længe dybt har grundet

Paa nye Methoder til at samle den,

Dg glæd dig, du Montgolfierers Ven!

De Vises Steen jeg lykkelig har fundet.

Held mig, jeg først paa denne Tanke faldt!

I Stars Bærker jeg heel tydelig kan mindes,

Der Luft i svære Mængde findes,

Dg saare brændbart er det alt.

N i b e r.

E p i g r a m m e r
af den Græske Anthologie.

I.

S a p p h o .

Kommer, Lesbiske Piger! herhid til Lunden, som Juno
Helliger ved sin Glæds; kommer med ilende Trin,
Dandser her i Chor for Gudinden, og Sappho begynde
Dandsen; hun i sin Haand holder den gyldne Kitar.
Glæde lykkelige Dands! thi Kalliope selv, maae I vide,
Hæver med Agtsomhed til, naar hun istemmer sin Sang.

II.

B e s t e m m e l s e n .

Alle vi kun for at dee opdrages og holdes ved Live;
Lig den umælende Hiord fodes og dræbes enhver.

III.

D o d e n s R o e s .

Frygt ei for Døden ; det er dog den, som forskaffer os Hvile,
 Den, som ender vor Trang, frier os fra Engdom og Sorg.
 Gengang kommer den kun til os Svage ; en Dødelig aldrig
 Nogen Tid har set, at den kom til ham igien.
 Men af Engdomme see vi saa mange ; den eene den anden,
 Hver af forskiellig Natur, følger, og ingen er frie.

IV.

D e n s a n d e R i g d o m .

Siælens Rigdom er sand og virkelig Rigdom ; den eier
 Meget meer i sig selv end det forhvervede Gods.
 Iffnu han med Det bør riig og formuende kaldes,
 I hvis Evne det staaer, rigtig at bruge sit Gods.
 Den, som lider saa Ondt for at opdyngte Rigdom paa Rigdom,
 Og som tarer sig hen ved at bevare sin Stat,
 Eigner Wien, der maae for sin Honning i hullede Kube
 Slæbe og arbejde suurt ; andre fortære den dog.

V.

E g t e s t a n d e n.

Den, som eengang var gift, og Egtteskab atter forsøger,
 Skibbruden seiler igien over det farlige Hav.

VI.

L i v e t s B æ r d.

Thracernes Skik man maaskee vil rose; de pleied' at græde,
 Hvergang de Moderen saae bringe til Verden et Barn.
 Derimod priste de hver Iyhselig, som Parcernes Tiener,
 Den ubentede Død, skilte ved Livet betids.
 Hine saa mange Slags Dødt i Livet maae giennemgaae; disse
 Ved den tidlige Død Lidelsers Røgedom fandt.

F. P l u m.

S a n g.

Jeg synger stet om Drab og Mord og Krige,
 Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig;
 Jeg synger helst for min den kielne Pige,
 Og, Vinens muntre Gud! en Sang for dig.

Dog Vinens Gud mod Krigens Gud ei strider,
 Selv Helten tidt har været Bacchi Ven,
 Og Nordens Mand i fordums krigske Tider
 De baade Fienden slog, og drak som Mand.

Saa sad du før i Harald Gille's Alder,
 O Olvar! glad ved dit det brede Bord,
 Et Anskrig hører: "Kom! Venden oversalder
 Dit glade Hiem med Sværd, og Brand, og Mord."

Han iilte ud, han saae den lede Siende,
 Og uden Stræk han deres Waaben saae.
 Af Mioden varm han lysted an at binde,
 Og nu blev Waabenbrag min Helts Attraae.

Af Bæggen han den tunge Dre tager,
 En Kobberhielm fra Tambeskjalvers Tid,
 Sit Pantser nu han frydefuld idrager,
 Og fordrer Gjaesterne herud til Strid:

"Mænd drikker nu," saa Ihded' Heltens Stemme,"
 Vor Haralds Skaal i stærken Øl og Miod.
 Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,
 At stride, Sienden slaae, døe Heltens Død.

Rom! trodser ham med Mod, som Normænd sømmer,
 Sit Slavind han ei længer svinge bør."
 Saa talte han, sit Bøger han udtømmer,
 Og gaar, og ingen Mand ham følge tør.

"Vel! blev han ved, jeg eene da skal unde
 Den Glæde, at afbøde Fiendens Stod.
 To Fienders Blod dog for min Arm skal flude,
 For dig mit Land jeg doer en værdig Død."

Saa foer han frem. Strax Fienden ham omringer,
 Men Heltens Siæl kan lief mod Farer gaae;
 Med stærke Arm han hvasse Øre svinger,
 Og Fienden dyngeviis trindt om ham laae.

1778.

P r a m.

Sang til Belgjorenhed.

Du Støvet's Præg af Himlens Gud,
Hans synlig' Billede paa Jorden,
Belgjorenhed! dit milde Bud
Skal være helligt i vor Orden.
Kun den, hvis Hierte lyder dig,
Er, Verden ukiendt, lykkelig.

Kun han med Flog og virksom Daad
Sin Broders Byrde veed at lette,
Og med et mildt, sagtmodigt Raad
At vise Feilende det Rette.
Som Solens Smil hans Ansigt er,
Og, som dens Straal'er, alle klar.

Held den, som end i ænge Kreds;

I Lon Naturens Gud vil ligne!

Thi han, som skuer allestedt,

Skal see ham og hans Tid velsigne,

Hans Livets sidste Aandedrag

Skal endes som en Foraarsdag.

Hist hviler Armod's fromme Søn,

Kun sparsomt kiendt med Livets Glæde,

Dog var han from og god i Lon;

Seer Arme ved hans Gravsted græde!

Dg med erkiendelig Sindelag

Strøe Markens Blomster paa hans Grav.

Som Himlen Templet aabent staaer

For hver, som ofre vil sin Gave;

Her intet Rang og Magt formaaer,

Hvor Godheds Gud vil Hiertet have.

Ei Pragt og Riigdom gielde der,

Hvor Enkens Stiærø han naadig seer.

Mild Himlen gav en fælsom Siæl
Saavel til Arme som til Rige.
O! det er Held at giøre Vel,
Og stort at savnes af sin Ege.
Og intet Marmormonument
Er bedre meent, er meer fortient.

T h a a r u p .

B u g g e v i s e .

Med Frygt og Haab mit bange Hierte
 I Tiden længe skued' hen ;
 Det forudsaae den bittere Smerte,
 Og vilde dog ei undgaae den.

At være Moder, see sit Billed',
 Ein Elsktes Billed' i en Søn,
 Den Glæde jeg mig forestilled'
 Som Smertens allerbedste Len.

O jeg har naaet denne Lykke!
 I Fryd den bittere Smerte svandt!
 Her til mit Bryst jeg ham kan trykke,
 Min første Elskovs søde Pant!

J Uerfarne, som saa bange

Forvente dette Dieblif.

O troer mig, Glæden tusind' Gange

Den bitter Smerte overgik!

E i l

i n B e n i n d e .

S o n n e t .

Niger falde, Throner styrtes om,
 Croesi Guld i Diebliffe svinder,
 Tiden raner Eloes røde Kinder,
 Døden og til Alexander kom.
 Lande synke, Have tørres ud,
 Cole stukkés, Verdener forsvinde,
 Altting, alting synes os at minde :
 Alt forgaae er Skiebne's første Bud ;
 Dog Beninde ! alt skal ei forgaae !
 Denne Siæl, som Verdener kan fatte,
 Denne Aand, som Dydens Værd kan fatte.
 Nei, Beninde ! den skal ei forgaae !
 Eet endnu skal evigt vare ved :
 Venfjabs ædle, rene Trofasthed.

Liebenberg.

Propertius' s Buste

(Efter Guido Posthumus.)

See mit Ansigt er blegt, men dadler I Kunstneren ikke,
 At han det gjorde for blegt; saadan i Live jeg var.
 Han afbilded' deri min Sorg for den grusomme Pige;
 Blodet torredes hen; Farven af Kinderne svandt.
 Dette Ansigt af Marmor har hun, Gorgonen mig givet;
 Hendes jeg levende var; hendes i Døden jeg er.
 Livet mangler jeg kun, men og fordem jeg manglede dette,
 Da jeg leved', og dog blot i en anden var til.

F. Plum.

LII

de dandsende Piger:

Glade Piger, som her omsvinges i hvirvlende Kredse,
 Danser! jeg seer det med Eyst; o men forstyrret mig ei!
 Eders Hjerter endnu ei kiende til Livets Bekymring;
 Nyder den sorglose Tid, førend den farer forbi!
 Danser Livet igiennem! bestrøer det's Bane med Roser!
 O men forstyrret mig ei! min er med Torne bestrøet,

P l u m,

D r i k k e s a n g .

Al Verden til Fejde nu udruster sig,
 Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
 Een strider med Pen, og en anden med Sværd.
 Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne stittig forsamlede sig,
 Og drak ved hver Tvist et Glas Wiin paa Forlig,
 Sik Jorden en evig og enskelig Fred,
 Og Wiintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
 Maae giere den Lærde saa stridbar og fiæk,
 Men hvis han først Smagen paa Wiin kunde faae,
 Han holdt sig til den, og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samsfulde Jord,
 Min eeneste Fiende staaer for mig paa Word,
 Med Flasken jeg fører evindelig Krig;
 Thi var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Waaben! til Waaben! og strider som Mænd,
 Der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
 Den falder med Ere, som falder i Krig,
 Nu Brødre! nu speiler jeg alle i mig.

K a b e t .

Den 3. April 1790.

Solo.

Alle dine Børn sig fryde,
Fader! paa din Fødselsdag!
Deres glade Sang skal lyde
I det muntre Bønnelag!
Bønner, tager I
Alle Deel deri!

Chor.

Alle tage vi
Glade Deel deri.

Solo.

Alle dine Børn sig fryde,
Fader! paa din Fødselsdag.

Solo.

S o l o.

Blid Naturen dine Dage
 Fast til vore Hjerter bandt;
 Maatte de, du har tilbage,
 Ligne dem, som alt forsvandt!

Længe glæde du
 Dine Børn endnu!

C h o r.

Dine Venner du
 Glæde tidt endnu!

S o l o.

Blid Naturen dine Dage
 Fast til vore Hjerter bandt!

S o l o.

End som Diding skal du være
 Elsker, hadret i vor Kreds.
 Vore Børn vor Fryd skal lære;
 Du skal see den veltilfreds.
 Altter skal dit Bryst
 Tøse Ungdoms Lyst!

Chor.

Altet skal dit Dyrk

Sole Denkskab Lyk!

Solo.

End som Olding skal du være

Elsker, hadret i vor Kreds!

Agathokles.

(Efter Ausonius.)

Om Agathokles man veed, at han spiste paa Samiske Gade,
Og at hans Bord var tidt dækket med ringere Veer.

Edelsteens-Skaaler han lod frembære med landsige Retter;

Rigdom og Fattigdom var underlig blandet deri.

Da man undrede, svared' han: "Hiint Siciliens Konge,

Pottemagerens Søn dette betegner i mig.

Den, som fra ringere Kaar ophøiedes, ber i sin Lykke

Være besfeden, og ei glemme sin forrige Stand."

Plum.

Den Lykkelige.

(Efterligner.)

Salig, hvo med skyldfrit Hierte

Hilser Morgenens,

Dag, urørt af bange Smerte,

Molig lægger sig igien;

Den, hvis blide, Inse Dage

Dækkens Draaber lig',

Hinde lette, uden Klage,

Men paa stille Glæder riig';

Den, som glad med Vennen nyder

Hver en Fryd, han fandt;

Den, hvis Grav et Blomster pryder,

Hvorpaa Fromheds Taare randt.

Liebenberg.

Simonides's Gravskrift

over

dem, der faldt ved Thermopylæ.

Siig, Vandringssmand! til de Lakonier:

Vi adlød Spartas Lov, og ligge her.

K a h v e k.

Den 29. Januar 1790.

De tage vist nok Feil, som sige

At i det hele Jorderige

Er intet værd den Vises Smil.

Vi ere vise, som vi mene :

En Dag, som denne, kan fortjene

Den Lystighed, vi samles til.

O kommer I, som altid græde,

Dg værer Vidne til vor Glæde,

Dg synger med ved dette Bord,

Saa det kan høres ud paa Gaden,

Dg dandses siden med i Naden,

Dg stifter Venskab med vor Jord!

Thi denne Verden er den bedste,
Og hver er god, og er vor Næste,
Som ei ved Sorg fordærber den.
Men paa den hele vide Klode
Den allerbedste blandt de Gode
Er troe og varm og munter Ven.

Champagnevise.

(Efter Horatii 21. Ode i 3. Bog.)

D Flaske som bragtes forseiglet herhid
 Fra Nantes i Ludvig den Tiortendes Tid!
 I Fryd og i Sorg gier Champagneren varm;
 Velan, kom at aabne og glæde vor Varm!

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trøst,
 Ja vakte til Galskab, til Elskov, vort Bryst.
 Du nu kun til Glæden skal bruge din Kraft,
 Da du for min Ven skal udgyde din Gæst.

Er han i sin Tale end Sokrates liig,
 D han er dog klog nok at skienne paa dig;
 Selv Cato erkjendte jo Wiindruens Fryd,
 Og ofte ved Binen opvarmed' sin Dyd.

Det haardeste Hierte bli'er blodgiort ved Wiin;

Den Wiise ved Ornen tidt letter sit Sind.

Er Glæden, er Haabet end halv veget hen,

Min Flaske, din Gæst giver Alting igien.

Den arme Forsagte du! Skæbnen gier huld;

Hans Arm søler Kræfter, hans Pung blier som fuld;

Han trodser med Mod Undertrykkernes Magt,

Ad væbnede Hære han leer med Foragt.

O! Bacchus besøger; o Venus! hvi er,

O! blid, du med Endste Chariter ei her?

O kom at oplive vort frødfulde Lag,

Eil Matten henspinder for kommende Dag!

1776.

P r a m .

Efter Anakreon.

(Til Sarcis Musik paa Arion *crudo amore.*)

Spar kun, Venus! svar din Moie;
 Muserne din Son har fundet,
 Ham med Blomsterkrandsse bundet,
 Og til Etionhed givet hen;
 Hvor de Riader ham fornøie!
 Glade gaae hans Fangedage;
 Proov de Vaand ham at astage,
 Du faaer ham dog ei igjen.

P r a m .

 B i s e.

Os den viise Syrak lærer,
 Vinen glæder Mennesket!
 Skönt jeg Mandens Viisdom ærer,
 Har han dog ei altid ret!
 Der skal meer end Vinen til,
 Naar tilgavn's man glædes vil.

Sorgfuld Stakkel tidt vil mene,
 Han bortdrikke kan sin Sorg,
 Sidder i sin Krog allene,
 Tommer mangen Pæl paa Borg;
 Om han temte saa et Fad;
 Draf han sig dog aldrig glad.

Drikke Wiin imellem Fiender,
 Heller aldrig glæde kan,
 Man paa Stores Laffel finder
 Derfor ogsaa lutter Vand.
 Derfor er jeg og saa glad,
 At jeg der kun fielden sad.

Vinde, Vid og Venfkab fryde
 Vinen her ved dette Bord;
 Naaske Sange muntert lyde,
 Glæden her hos Bacchus boer.
 Her har vise Syrak ret,
 Vinen glæder Mennesket.

Du, som adler alle Glæder,
 Alle Sorgers Medicin,
 Ædle Venfkab! dig til Hæder
 Dffre vi den ædle Wiin!
 Venner! skænker bredfuldt Maal!
 Bærtens og hans Siæsters Skaal.

K a h b e k.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,
 Find alting galt, gjør alting galt,
 Før over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gjør alting leedt og fælt,
 Og du er alles Wiisets Helt.

Elig Wiisdom drev det rigtig til
 Al Fryd af Jorden at udrødde,
 I Livets Ørken, sæl og vild,
 Hver Stie den blot med Torne stredde,
 Hvis ikke Amor sig indsandt,
 Og saae de Roser deriblandt.

Han af vor Wiisdom taaltes dog,
 Og ei blev anset som dens Fiende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Stængthed, Stolthed, Svig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
Fra Gratierne ham at slide;

Han trodsende halstarrig gaaer
Bestandig frem ved deres Side,
Dg søger, viis Forstand til Spot,
Kun det, han finder skönt og godt.

Him Wiisdom derimod er huul,
Den lumsk ham veed at overasse;

Det Etryge holder den i Skjul
Dag Skionheds, Godheds, Dydens Maske.
Dg tidt blier Amor narret i
Et saadant ikke smukt Partie.

Han følger gierne, som man veed,
Hvor ham hans Moder Venus leder;

Men Belyst, Stolthed, Gierrighed
Man tidt isører hendes Klæder.

Dog ei saasnart han mærker Ewig,
Før, vips! derfra han pakker sig.

Men naat han treffer paa et Par,
 Som passer med hans sære Grisser,
 Og som ei holder ham for Nar,
 Han og hiin Wiisdom artig driller.
 Fra sligt et Par ham kilt at faae,
 Kan ingen Kneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Barm, og skaber Glæder;
 Charitehoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterkiæder.
 Og keelende maae Wiisdom see,
 Ham ondskabssuld den at belee.

Men Glædens Holig Jorden skal
 Og maae og kan jo ikke være;
 Nei rædsom Drk og Jammerdal;
 Kun Torn' og Lidsel skal den bære.
 Og maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Wiisdom sikker er
Dens viselig bestemte Orden;

Mod Amor sender den en Hær
Af Bogtere omkring paa Jorden,
Anført af Stoltthed, Flanerie,
Mid, Bankelmod og Jaloufie.

Ved disse skulde man nu troe,
Krabaten holden blev i Awe,
Saa at Planeten, vi beboe,
Ved dem blev, som den bør, af Lave.
Men Amor og har Leir og Hær,
Dg rask og kiel i Strid han er.

Dg' alle Dyder stille sig
Til Kamp, for Amors Sag at stride;
Dg sande Skionhed seierrig
Slaaer sikke Slag ved Amors Side;
Er hun for svag, da Indighed
Gaaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Wiisdom tidt er svag
 Smud saa overlegne Fiender ;
 Den vigende maae snart hver Dag
 Erkiende Amor Seievinder,
 Og taale, at han flaber om
 Vor Præken til Elysium.

Naar Valde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Sierrighed, og Svig, og Tvang
 Ei altid første Roller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volder Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skient og ædelt er,
 Som skient og ædelt end betragtes ;
 Naar sånde Fryd end findes her,
 Og kaade Velsinft haant foragtes ;
 Kort, er her end Ufsalighed,
 Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hviis hiin Wiisdoms Herredom
Med ham indskrænkes over Jorden,
Og er det ham, som styrter om
Naturens foreskrevne Orden;
Der er da ei paa Jorden her
Saa stor en Skurk, som Amor er.

P r a m.

Wife.

 B i s e .

Nu bort med Alffens Politik,
 Og lad os passe vores Drik,
 Vi ærgre dog ei Tydsken bort,
 Om vi os ærgre sort.

Ei heller reise vi herfra
 Med Nordenfjold til Africa;
 Den Reise er os lidt for lang,
 Og her er Wiin og Sang.

Skiont Keiser Joseph nu8 sov hen,
 De vælge dog Knap mig igien,
 Saa kommer det mig ud paa eet,
 Hvo ellers bliver det.

Om Tyrken nu faaer Last og Skam,
 Saa er det jo tilpas til ham,
 Han spærre sine Koner ind,
 Og drikker ingen Wiin.

I Brabant er der Borgerkrig,
 De skændes tæt i Frankerig,
 Det tager jeg mig lidet nar,
 Naar vi forliges her.

Dog gid den Krig kun ikke naae
 Til Medoc, Pontac og Bourdeaux,
 Til Epernay, Chalons og Rhin,
 Hvorfra vi faae vor Viin.

Hvem Overhaand i Polen faaer
 Mig heller ei til Hierte gaaer;
 At ingen Polak taales her,
 Det al min Omsorg er.

Vær troe i Ord og troe i Drif!
 Vær vore Fædres Politik;
 Nu vise hver ved dette Bord,
 Han gaaer i deres Spor!

K a h b e k .

S a n g,

for

det borgerlige Artilleriecorps.

Dig Fødeland! vor Kraft indviet være
I Fredens Skød, og haarden Strid!
For dig, for dig vi Kampens Glavind bære,
Til dig vi hde Borgerfid!
Den er en Nidding, ingen Mand,
Som glemme kan sit Fødeland.
Vær du hver Mand's Enfsalighed,
I Krig og Fred,
Du Fødelandets Kiærlighed!

Din Fiende skal i os den Vt erkjende,
 Som for den tredie Frederik stred,
 Og kiæk skal vi en vældig Torden sende
 Mod hver, som bryder Danmarks Fred!
 Da kiælve Voldsmand for dit Navn,
 Du Danmarks stolte Kiøbenhavn!
 Vær du hver Mands Lyksalighed,
 I Krig og Fred,
 Du Fødelandets Kiærlighed!

For Christian, en Fader for sit Rige,
 For Frederik, alles Haab og Lyst,
 For Fædre, Ven, og for den elskte Pige,
 Heit staae hver Danske Borgers Bryst!
 For dem vi staae som Mænd i Kamp;
 Trods Ild og Død og Skrald og Damp!
 Vær du hver Mands Lyksalighed,
 I Krig og Fred,
 Du Fødelandets Kiærlighed!

L h a a r u p.

Eil

S e c r e t a i r P r a m.

P r a m ! jeg tænker endnu paa den Tid, da mangen en Morgen
 Svandt saa behagelig hen paa dit lille romantiske Ensted.
 Tidlig gik vi derud mod Frederiksberg, og paa Veien
 Langs Alleen vi taled' om det, som laae os paa Hiertet,
 Indtil vi standsede der, hvor Gratier, malte paa Døren,
 Venlig vinked' os ind, naar Chokoladen var færdig.

Rosenfarvet engang Aurora med straalende Fingre
 Vakke mig op. Jeg saae Gudinden. I When hun fælden
 Lader sig sig see; hun fortrød paa vor Sovn og vor natlige Lampe
 Dlege Skiu, og vendte sin Vogn mod Landmandens Hytter;
 Der forgylder hun først hans Straatag, og maler sit Purpur
 Hift og her, og kiger saa ind ad de lavere Winduer;
 Men hun finder ei meer den flittige Landmand derinde.

Eene

Ene vandred' jeg ud, for at see den kommende Morgen,
 Med Horats i min Haand; jeg læste den anden Epode.
 Den lykkelige Stand, som Latiums yndige Digter
 Her beskriver saa skient, hvert Træk i hans landlige Billed'
 Nørte min Siæl, og satte den hen i Ufkyldigheds Verden.
 Jeg var kommet saa langt, at jeg saae dit Tuskulum for mig;
 Glad jeg ilede did, og vilde dig spurgt, om du kiendte
 Blandt de Nyere een, der, liig min Flaccus, opmærksom
 Saae Naturen, og troe dens sanligste Skionheder malte?
 Svared du: Gesner, og Bos! saa vilde jeg spurgt, om du kiendte
 Blandt de Nyere een, som i Flugten paa Iyriske Winge
 Sund Forstand og Mennekesands saa bestandig iagtrog?
 Blandt de Nyere een, som saa frie for Sophismer og Ordspil
 Skrev Sententser paa Vers om Wiisdom og Klogskab i Livet?
 Som saa mild i sin Spot, og saa lunefuld midt i sin Streughed
 Mored' sin Læser, og drog, som i Spøg, hans Hierte til Døden?
 Dig jeg vilde derom adspurgt: Du de Nyere kiender;
 Bedre end jeg du forstaaer de forskellige Sprog, som de tale;
 Og saa de Gamle, som dig opdroge, du kiender, og elsker.
 Men jeg fandt dig ei; din Ven var kommet for tidlig.

Uden for jeg satte mig ned paa en Bænk i det Grønne.
 Solen alt med sin Glands omstraalede Egnen; thi henrykt
 Over min Bog jeg havde forglemt at betragte dens Dngang.
 Saa forsomme vi tidt Naturens fortryllende Scener,
 Som for intet kan sees, og som ligge os lige for Diet,
 Medens vi ki:be dens Billeder dyrt, og dem maifomt beundre;
 Men min Flaccus er selv Naturen, og meer end dens Billed.

Som jeg sad, og i Tankerne der Skribenterne veied',
 Merkedes Lusten, og Engenes Pragt i Dunkelhed skjultes,
 Som naar Dagen med eet bortviger for Hesperus' Ankomst.
 Var det blot en Phantom, som skuffed' Indbildningen, eller
 Dnyktes jeg bort af usynlige Hænder i Skuggernes Riger?
 Neden ved Bredden af Styx: jeg syntes at staae, og forundret
 Skarer af Siæle jeg saae at forsamles om Tacus' Domstoel.
 Det var nogle af dem, som her i de nyere Tider
 Havde ved Originaler opløst og fornøiet vor Verden.
 Een og anden var bleven berømt, og beundret, og hensat
 Blandt de evige Mønstre paa Vid af sin Tids Aristarker.
 Tacus domte den hver til sin Plads, og paa Plutos Befaling
 Førte Merkur dem hen i Elysiums salige Egne,

Hvor Geniet ved blidere Luft, af Muserne pleiet,
 Modnes og bærer uvisnelig Frugt i det evige Foraar.
 Men han forte dem ei til Elysium's skønneste Sletter,
 Der, hvor end Thraciens Skov ved Orpheus' Toner bevæges,
 Og hvor Amphion ved Harpens Magie opbygger sit Theben,
 Eller der, hvor Horats, Virgil og den store Homerus,
 Midt iblandt Latinus Mænd og lyttende Doriske Piger,
 Syngende stemme den Lydiske Streng til den Phrygiske Floite.
 Neden for han satte dem hen, i det han igientog
 Dommerens Ord: "Kun den blandt de Myere, hvilken Apollo
 Gav, at nærme sig meest til de Gamles ufunklede Elionhed,
 Kommer dem i Elysium nær, men ingen ved Eiden."

Altter en Skare jeg saae at forsamles om Aeacus' Domstoel
 Det var disse, som danned' ved ret at studere de Gamle,
 Doversatte dem troe og med Smag. Faa var de i Tallet;
 Ingen iblandt dem var bleven berømt; man havde dem negtet
 Vid og Opfindelseskraft, og kaldet dem slaviske Hierner.
 Aeacus damte dem hver til sin Plads, og paa Plutos Befaling
 Forte Mercur dem hen i Elysium's salige Eene.
 Neden for, dog nær ved de Gamle, og ovenfor mangen

Ngtet Original blandt de Nye han sat dem, og gientog
 Dommerens Ord: "Den Mand, som bestalede Oldtidens Mønstre,
 Hviler paa hver, som i levende Sprog dem værdig fortolked';
 Som Herolder de være dem nær, men ikke ved Siden!"

Endelig saae jeg en Hob at forsamlés om Tacus' Domstoel.
 Ei som de forrige stode de der med beskeden Forventning,
 Men de trangte sig frem med en Mine, som fordred' Belønning;
 Og af denne jeg kiendte dem snart. Det var disse, som havde
 Travesteret de Gamle, og brugt dem med underlig Frihed
 Blot som Behikel til spottende Skiemt og til vittig Satire.
 Tacus talte; da tav den vildfremtrængende Skare;
 Men Fortørnelse var i Dommerens Blik, da han talte:
 "Bittige Skygger, som vovede frekt at fordreie de Gamles
 Edle Skionhed til Spøg, og alvorlige Sandhed til latter,
 Nyder til Ven det Bisald, I fik af smagløse Daarer,
 Efterverdenen eder dog snart skal nævne med Haanhed.
 Gaaer til Tartarus! . . . dog jeg afftaaer een af de Gamle
 Dommersædet; han selv sin Fornærmelse hevne paa eder!"
 Det var Horats. Ham Gudernes Bud fra Elmsium havde
 Dragt herhid. Han besteg den ledige Domstoel, og samme

Lune var i hans Smil, som naar han sig fordem paa Jorden
 Satte til Vords hos Macen; han betragtede Skaren, og udbød:
 "Hisset ved Tartarus' Indgang en De af Etngiske Volger
 Rundt omfjelles; dens Navn i den underjordiske Verden
 Er Grammatikers De; den blev de Fortolkere's Boepæl,
 Som opholdt sig ved Ord og Phrafer, og smaglese skulte
 Oldtidens Aand i Syntax og kiedsomme Sprog; Vagateller;
 Vandrer did, og forsoner med dem de fornarmede Gamle!"

Eaa han talte. Da vaagned' jeg op, og Egnen omkring mig
 Nu var yndig som før; men Solen var hoiere steget.
 Dagens Forretninger kaldte mig hjem; jeg gik til dit Kyststed,
 Banked' paa Døren, og vilde fortalt dig mit Syn, før jeg vandred',
 Men end var du ei der; din Ven var kommet for tidlig.

P l u m .

Til
Henriette Rosenstands
Pleiedøttre.

Græder, Jettas elskte Piger! græder!

Streer med Blomster vor Behindes Grav!

Hvo kan dadle eller troste eder?

Alt! I græde ved en Moders Grav.

Vilde dog en saakaldt Moder standse,

See hvor Moderømhed sønnes her,

See af disse Taarer, disse Krands

Sine glemte Pligters høie Bærd!

Dog lad dem kun slaae hen blandt Daarer,

Glemme sig, og Huns, og Børn, og Mand;

Men er disse Blomster, disse Taarer

Alt, hvad I vor Jetta offre kan?

Blomster visne, skiont d. m. Taarer væde,

Hastig, hastig tørres Taarer hen!

Seto I holde eengang op at græde!

Skal den Edles Minde da døe hen?

Nei! naar ingen Taare mere flyder,

Naar hvert Blomst til Støv heusmulret er,

Lad da eders Vandel, eders Dyrer

Bidtne herlig om vor Jettas Værd!
 Som med Solens Lys sig Maanen klæder,
 Naar sin Bane Solen fuldbragt har,
 Verden finde undrende hos eder
 Gienfien af hver Dyd, som Jettas var!
 Gaaer den Vei, som hendes Fodspor lærte,
 Som hun leded' hver med Moderhaand,
 Mindes hendes mageløse Hierte,
 Hendes fordomfrie og lyse Aand.
 Som den sande Dyd, var hun beskeden,
 Ynksum, om, mildtdommende som den,
 Og som Evas første Smil i Eden
 Til sin Adam, hendes Siæl var reen.
 Stor var hun i Smertens sidste Dage,
 Modtog dem med from taalmodig Aand,
 Som man seer et kærligt Barn modtage
 Bitter Lægedom af Faders Haand;
 Og som Solen fra sin Himmel smiler
 Til de Glæder ned, den kalder frem,
 Og med stadigt Skridt ustandset iler
 At søge og formeere dem;
 Saa var Jettas Vandring giennem Livet.
 Arme Barn! I vide, føle det!
 Eder Jetta var til Moder givet,

Stort er eders Tab! begræder det! —
 Og hver føler det, som nød den Hæder,
 Han den Edle var bekiendt og kjær;
 Mange, mange sørge tungt med eder,
 O hvis Sorg vor Jettas Lovsang er.
 Edle Mand! hvis adle store Hierte
 Bed Religion og Dyden fast
 Stod urokket ved al anden Smerte,
 Men som sank da Jettas Hierte brast,
 O du føler det, thi Jettas Hierte
 Handed', slog, og felte kun for dig;
 Uden Lige er din tunge Smerte,
 Uden Lige var du lykkelig!
 Jettas Børn! lad vores Smerte lære
 Eder Dydens mageløse Værd!
 Ingen, ingen saa skal savnet være,
 Der ei ædel, som vor Jetta er!
 Det er Dydens bedste Løn paa Jorden!
 Hift en større Løn den tildeelt er;
 Og saa den er nu vor Jettas vorden;
 Bliiver den og vores Jetta værd!

A h b e f.

I n d h o l d

af

tredie og fjerde Samling.

Baggesen (J.)

Elegie til en Veninde i hendes Stambog 3. Saml.	Side	1
" til et Exemplar af Zedig	" "	14
Ludvigslund	" "	28
Elegie. Til ...	" "	46
Til Apollo	" "	52
Bed Bessels Død	" "	55
Bed Belines Vortreise	" "	71
Til Seline	" "	84
Elskmissen	" "	85
Fristølsen. En Ode	" "	119
Elegie	" "	132

C.

Bed en Vens Bryllup	" "	68
---------------------	------	----

F.....

Bed en ung Piges Død i October 1788. 4. Saml.	" "	31
Til Ungdommen	" "	48
En ulukkelig, forført Piges Sang, ved Midnat	" "	72

G.

Petrark	" "	41
---------	------	----

Liebenberg.

Bed Cancellieraad J. Hansens Død	" "	20
Til min Ven Rahbek, i hans Stambog	" "	29
N 5		Sonnet,

Sonnet, til min Veninde	4. Saml. Side	163
Den lykkelige, efterlignet	”	172
Lund (L. A.)		
Ved Barthold Joh. Loddes Død	3 Saml.	122
O. (L.)		
Morgenen	4. Saml.	16
Balmuen	”	83
Plum (S.)		
Til Hanne paa min Fødselsdag	3. Saml.	7
En Datters Klage ved sin Moders Liigs		
Kiste	”	9
Til min Broder, paa hans Fødselsdag	”	20
I en Vens Stambog, som reiste udenlands	”	36
Buggevise, at synge i Maaneskin, efter det		
Tidske	”	42
Til en Veninde	”	56
Dyden	”	60
Til Sønnen	”	62
Buggevise	”	78
Elegie	”	114
Trosten	”	126
Til E. H.	”	135
Bed en ung Piges Død, den 8. November		
1787	”	139
Til ” (efter det Tidske)	”	142
Min Fortigelse med Amor	”	148
Elegie ved N. C. Hviids Grav	”	160
Buggevise	4. Saml.	107
Epigrammer af den Græske Anthologie	”	152
Propertius's Buste, efter Guido Posthumus	”	164
Til de dandsende Piger	”	165
Agathokles, efter Ausonius	”	171
Til Secretair Pram	”	192

Pram (C.)

Elegie	3. Saml. Side	31
Sang: Jeg synger ei om Drab og Mord og Krige	4. Saml. §	115
Champagnevise	§	176
Efter Anakreon	§	178
Amor, en Skurk	§	181

Rahbet (K. L.)

Buggevise	3. Saml. §	76
Til min Muse	§	105
De Elskendes Salighed, efter Holty	§	157
Til en Ven, den 1. Januar 1788	§	165
Til en Veninde	§	166
Klage	§	f. S.
Prolog ved Dvelfernes Begyndelse i et dras- matisk Selskab	§	167
Prolog ved en Selskabsbroders Bortreise	§	169
Epilog ved et privat Theaters Slutning	§	175
Moschus's Klagesang ved Bions Død	4. Saml. §	1
Selskabsang paa Kongens Fødselsdag 1789. I.	§	9
II.	§	11
Sang: De gode Gamle sang saa tidt	§	24
Kæmpevise ved Magister Nyerups Brøllup	§	36
Wise: En Skaal for hver, hvis Hjerte og hvis Haand	§	44
Epigram, efter Boileau	§	50
§ efter det Francke	§	51
§ efter Quinault	§	52
Fabel, efter Fontaine	§	57
Sonnet	§	59
Idylle til Faarene, efter Mad. Deshoulieres	§	76
Myrns Roe	§	79
Efter Anakreon	§	80

	4. Saml. Side	87
Lil	§	§
Lil en Veninde, efter det Græske	§	§ 90
Hestenes Rigsdag, Fabel efter Gay	§	§ 91
Wise: Lad miltshge Daarer bagtale vdr		
Jord	§	§ 95
Efter Quinault	§	§ 97
Francesco og Laura, efter det Tndske	§	§ 98
Sang: Jage hvo vil, efter Daarernes		
Glæder	§	§ 101
Wise, efter det Tndske	§	§ 110
Selskabsfang: Snart borttulle Livets Dage	§	§ 115
Epilog, holdet paa et privat Theater ved		
Dvelfernes Slutning efter en Forestilling		
af den honette Ambition, ved Jeronis		
mus	§	§ 119
Fabel, efter Hagedorn	§	§ 121
Wandrerens og Duens, efter Gleim	§	§ 122
Murersang: Med Lynets Flugt vor Tid		
forbinder	§	§ 129
§ Held den, som vil en Murer		
være	§	§ 132
§ Jelskte Brødres Kreds, blandt		
festlig skionne Glæder	§	§ 135
Lil Forfatteren af Damon og Pythias	§	§ 146
Wise: De Mennesker vide saa lidt hvad		
de vil	§	§ 149
§ Al Verden til Feide nu udruster sig	§	§ 166
Simonides's Gravskrift over dem, der		
faldt ved Thermopyla	§	§ 173
Wise: Os den vise Syrak lærer	§	§ 179
§ Nu bort med Alfens Politik	§	§ 188
Lil Henriette Rosenstands Pleiedotter	§	§ 198
Riber (S. W.)		
En daglig Sang, efter Claudius	3. Saml. §	25
		Den

Den gode Landmands Lykke	3. Saml. Side	81
Hymnæer: I.	§	§ 100
§ II.	§	§ 103
Gravskrift over P. Bierlof	§	§ 141
Cantate til Kongens Fødselsdag 1788	§	§ 144
Selskabsfang paa Kongens Fødselsdag 1789	4. Saml.	§ 14
Gladens Minde	§	§ 27
Til F. P. Zuchlag den 14. April 1789	§	§ 46
Til J. C. Seehusen den 25. April s. A.	§	§ 64
Til J. Mandix den 6. Junii s. A.	§	§ 99
Til Professor Udler, i Anledning af hans Søns Død den 10. October 1789	§	§ 138
Brændbar Luft	§	§ 151
S.		
Til min Yndling	§	§ 42
Sneedorff (S. C.)		
Elegie ved H. Berners Død	3 Saml.	§ 108
Thaarup (Th.)		
Til Kiærlighed	§	§ 38
Bød den unge Reizensteins Død, 1777	§	§ 65
J. Erichsens Minde	§	§ 99
Bød Henrik Berners Jordesard	§	§ 111
Selskabsfang: Var du vort Selskabs Ehrtsgudinde	§	§ 155
Sang til Betjorenhed	4. Saml.	§ 158
Sang for det borgerlige Artilleriecorp	§	§ 190
Uævnte.		
Til Minna	3. Saml.	§ 54
Elegie: Har da Jorden ingen Stotte	§	§ 86
Til Danmark ved Berners Liig	§	§ 113
Bød en ung haabesfuld Piges Død	§	§ 129
Epilog paa et dramatisk Selskabs Stifts fødselsdag	§	§ 172

J en Naturforfærs Stamboꝝ	4. Saml. Side 23
Selskabsſang: Den, ſom førſt opfandt den Kunſt ret at drikke	§ § 33
§ Skrivende Brødre om Skik	
Ene ſtride	§ § 53
Dymntring til et Selskab	§ § 60
J en bortreifeſende Venindes Stamboꝝ	§ § 68
Selskabsſang: Venner og Brødre! hvi er der i Livet	§ § 70
Sang: Den Himmelen ynded', ham gav den paa Jorden	§ § 81
Jordenſkiold	§ § 89
Til Wilhelmine. (Inpromtu.)	§ § 103
Tanker paa Nytaarsdags Morgen	§ § 105
Ved Frue Majorinde Woldrupſ Død	§ § 109
Til Kitty ved hendes Uſtreife til Norge	§ § 123
Til Wilhelmine, i hendes Stamboꝝ	§ § 125
Nante til Phillet	§ § 128
Forben for Uſdæde	§ § 140
Buggeviſe	§ § 161
Den 3. April 1790	§ § 168
Den 29. Januar 1790	§ § 174

